

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ

Εσπερινή Έκδοση

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΙΣΑΜΟΥ & ΣΕΛΙΝΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' * ΕΤΟΣ ΕΛ' * ΤΕΥΧΟΣ 71 * ΜΑΪΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2022

ΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΟΣΜΟΣ

Περιοδική Έκδοση
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κισάμου & Σελίνου

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ΕΤΟΣ ΞΑ'
ΤΕΥΧΟΣ 71
ΜΑΪΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2022

ISSN: 11067047

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου κυρός ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ

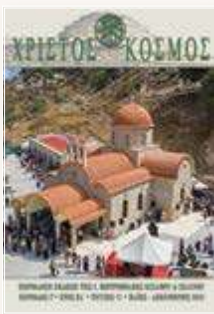
Ταχυδρομική Διεύθυνση:
Ἱερὰ Μητρόπολις Κισάμου & Σελίνου
Κίσσμος Χανίων Τ.Κ. 734 00
Τηλ.: 28220 2212822018
Fax: 28220 83037
Ἡλεκτρονική Διεύθυνση: www.imks.gr
Email: info@imks.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ: 082492
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
Συνδρομές προαιρετικές
Ἀριθμ. Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς
Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος: 390/54013303

Ἐπεξεργασία σέ Η/Υ Σελιδοποίηση:
Ἀντώνιος Βακάκης, Θεολόγος
Γραμματεὺς Ι.Μ.Κ.Σ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

Τό Ἱερό Προσκύνημα
τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου
τοῦ Λεπρού κατά τήν
ἡμέρα τῶν Ἱ. Ἐγκαι-
νίων του (Σάββατο, 3
Σεπτ. 2022).

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ

Τό Ἱ. Προσκύνημα
τοῦ Ὁσίου Νικη-
φόρου τοῦ Λεπρού
(συγκρότημα).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰσοδικόν Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου καί Σελίνου κ. Ἀμφιλοχίου	35-36
Ὁμιλία Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. ΙΩΗΛ κατά τόν Ἑσπερινό τῶν Ἱερῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπρού. (Συρικάριον, Παρασκευή, 2 Σεπτεμβρίου 2022)	37-39
Ὁμιλία Σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Πριγκιποννή- σων κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ κατά τὰ Ἱερά Ἐγκαίνια (Θεία Λειτουργία) τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσί- ου πατρός ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπρού. (Συρικά- ριον, Σάββατο, 3 Σεπτεμβρίου 2022)	40-42
Εὐχαριστίας Ἀντίδωρον Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου καί Σελίνου κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ κατά τὰ Ἱερά Ἐγκαίνια (Θεία Λειτουργία) τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπρού. (Συρι- κάριον, Σάββατον, 3 Σεπτεμβρίου 2022)	43-49
Ὁμιλία Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. ΝΕΚΤΑ- ΡΙΟΥ κατά τήν πρώτη Θεία Λειτουργία μετὰ τὰ Ἱερά Ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπρού, (Συρικάριον, Κυριακή, 4 Σεπτεμβρίου 2022).....	50-52
Ἑσπερινός Ἱερῶν Ἐγκαινίων (2 Σεπτεμβρίου 2022) - (Φωτογραφικό ὑλικό)	53-54
Ὁρθρος Ἱερῶν Ἐγκαινίων (3 Σεπτεμβρίου 2022) - (Φωτογραφικό ὑλικό)	55-60
Θεία Λειτουργία Ἱερῶν Ἐγκαινίων (3 Σεπτεμβρίου 2022) - (Φωτογραφικό ὑλικό).....	61-64
Τιμητικές διακρίσεις - (Φωτογραφικό ὑλικό)	65-66
Ἐγκαίνια παρακειμένου τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητρο- πολίτου Μεγάρων καί Σαλαμῖνος κ. Κωνσταντίνου - (Φωτογραφικό ὑλικό)	67
Ἀντιμήνσια - Ἱερό Εὐαγγέλιο Ἐγκαινίων	68
1 ^η Θεία Λειτουργία μετὰ τὰ Ἱερά Ἐγκαίνια	69-70
Σεβασμός - τιμή στήν τελευταία ἐν ζωῇ ἀνιψία τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου, κ. Γιαννούλα Μανδραμπαζάκη, τό γένος Νικολακάκη, κόρη τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὁσίου, Σμαράγδας Νικολακάκη, τό γένος Τζανακάκη	71

ΕΠΙΣΗΜΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

Τό παρόν ἐκδίδεται ἀπό τό ἐπίσημο Δελτίο
τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης “Ἀπόστολος Τίτος”
καί διατίθεται δωρεάν

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ

Σεβ. Μητροπολίτου
Κισιάμου & Γελίνου κ. Ἀμφιλοχίου

«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ»
(Ψαλμ. 67,36)

Σώντας, κατ' εὐδοκία Θεοῦ, τό μέγα θαῦμα τῆς δημιουργίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου πατρός ἡμῶν τοῦ Κρητός, τοῦ ἐπιλεγομένου καί Λεπροῦ, εἰς τήν ἐπί γῆς πατρίδα Του, τό Συρικάρι Κισιάμου, μετά τήν ὑπό τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριαρχείου Ἀγιοκατάταξη τοῦ Ὁσίου πατρός (1^η Δεκ. 2012)· μάρτυρες αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀλήθειας, δέν μπορούμε παρά νά ὁμολογοῦμε καί νά ἀναφωνοῦμε, ὁμοῦ μετά τοῦ ἱεροῦ ψαλμωδοῦ: «*θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ*» (Ψαλμ. 67,36).

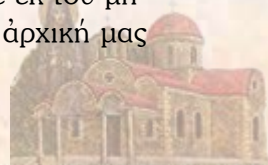
Τό πάλαι μικρό καί ἄσημο Συρικάρι, (κασιανόχωρι τῆς Ἐπαρχίας Κισιάμου), γενέτειρα τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ, τόπος ἄγνωστος καί ἀπαράκλητος, μεταμορφώθηκε σέ τόπο παγκοίνως γνωστό καί ξακουστό, τόπο συνάντησης τῶν ἐγγύς καί τῶν μακράν. Σέ θυμιατῆρι προσευχῶν καί εὐχῶν, ὄαση πνευματική, κυψέλη ὁλόκληρης τῆς οἰκουμένης. Τόπος, ὅπου οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι τοῦ βίου καί οἱ ἐν ἀναψυχῇ ὄντες, οἱ κλαίοντες καί οἱ ἀγαλλόμενοι, οἱ ὑγιεῖς καί οἱ ἐν ἀσθενείᾳ ὑπάρχοντες, οἱ πλούσιοι καί οἱ πένητες, οἱ ἁμαρτωλοί καί οἱ δίκαιοι, καθῶς οἱ ὀφθαλμοί τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεωγμένοι εἰς τόν τόπον αὐτόν, «*τοῦ εἰσακοῦναι τῆς προσευχῆς, ἧς προσεύχεται ὁ δοῦλος σου εἰς τόν τόπον τοῦτον ἡμέρας καί νυκτός... καί ποιήσεις, καί ἰλεως ἔσῃ αὐτοῖς*». Τόπος, σημεῖο ἀναφορᾶς ἀναρίθμητων προσώπων, προσκυνητῶν, ἀνά τήν οἰκουμένη.

Καί τοῦτο συμβαίνει διότι ὁ ἀπορριπτόμενος καί ἀποστασιοποιημένος ἀπό τήν κοινωνία, ὁ μικρός καί καταφρονημένος πάλαι ποτέ Νικόλαος Τζανακάκης ἐγίνε ὁ ἀγαπητός, ὁ ἡμέτερος, ὁ ἐγγύς, ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἔπαινος, ἡ χαρά, ἡ δύναμη καί ἡ παρηγορία τῶν ὅπου γῆς πανορθοδόξων. Ὁλοζώντανα μαρτυρεῖ μέ τήν παρουσία του τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καθῶς ὅσοι, μέ τά μάτια

τῆς ψυχῆς καί τῆς πίστεως - προσευχῆς, «βλέπουν» τόν Ὁσιο Νικηφόρο, νιώθουν - βιώνουν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ζωή τους. Δέν προσέθηκε μόνον εἰς τά εἰκονοστάσια τῶν Ἱ. Ναῶν, τῶν Ἱ. Μονῶν καί τῶν σπιτιῶν τῶν ὅπου γῆς Ὁρθοδόξων, ἀλλά κυρίως εἰς τά εἰκονοστάσια τῶν καρδιῶν. Ὁμιλεῖ εἰς τήν καρδιά τοῦ καθ' ἑνός ἐξ ἡμῶν πρός τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως καί κατά τήν δύναμη τῆς ψυχῆς καί τῆς πίστεώς μας.

Παρουσιάζεται καί ὁδηγεῖ τά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ὅπου γῆς, στό Ἱερό Προσκύνημά του, στήν γενέθλιο γῆ του, τό Συρικάρι. Προσκύνημα, ὅπου ὁ Ὁσίος μας, μέ τρόπο θαυμαστό, μιλώντας μυστικά σίς καρδιές πλήθους ἀδελφῶν καί καθοδηγώντας τους, ὁ Ἰδιος δημιούργησε ἐκ τοῦ μηδενός. Τό «ναῖδριον» πού ὑπῆρχε ὡς ἀρχική μας

σκέψη νά ἀνεγερθεῖ σίς παρυφές τῶν ἀπάτητων βουνοκορφῶν τῆς γειτονιάς πού ὁ Ὅσιος γεννήθηκε καί σέ ἰδιοκτησία πού δώρισε εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολή μας ἡ εὐλογημένη κατά σάρκα οἰογένειά του (ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης σκέψης, καθώς οἱ δυνατότητες ἦταν ἀνύπαρκτες), αὐτό λοιπόν τό... «ναῖδριο» ἐξελίχθηκε στό μέγα καί ξακουστό πλῆον, ἀνά τήν οἰκουμένη, Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ. Μέ περικαλλή - λιτό Ἱερό Προσκυνηματικό Ναό καί παράπλευρο κτιριακό συγκρότημα, μέ ἐξομολογητήριο, εὐρύχωρη αἴθουσα πολλαπλῶν χρήσεων, γραφεῖο, χῶρο φιλοξενίας, χώρους ἀποθηκευτικούς, ὑγιεινῆς, κ.λπ. Προσκύνημα, περικλειόμενο ἀπό προαύλιο χῶρο 2.500 τ.μ., ἰδιαίτερα προσεγμένο καί καλλωπισμένο, ἀπόλυτα προσαρμοσμένο στόν εὐρύτερα περιβάλλοντα χῶρο τῶν βουνοκορφῶν πού τό περιβάλλον, συνολικῆς ἐκτάσεως 3.500 τ.μ.

Προσκύνημα, ὅπου τά θυρανοίξια τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ του Ναοῦ εὐμοίρησε νά τελέσει ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός ἡμῶν Πατριάρχης κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ, (Οκτώβριος 2018), συμπροσευχομένων καί ἄλλων, κατά τόπους, Ὁρθοδόξων Προκαθημένων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, πλειάδας Ἀρχιερέων, Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων ἐκ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τῆς Κρήτης καί ἀλλαχοῦ, Κληρικῶν καί χιλιάδων προσκυνητῶν ἀπό ὅλη τήν Μεγαλόνησο Κρήτη, τήν λοιπή Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό. Τά δέ Ἱερά Ἐγκαίνια (Σεπτέμβριος 2022) τέλεσε, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρων Πριγκηποννήσων κ. Δημήτριος, πολὺπειρος Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὁ ὁποῖος προέστη ὁμίλου Ἱεραρχῶν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συμπροσευχομένων τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εὐγενίου, ὡς καί ἐτέρων Ἱεραρχῶν, Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων καί Κληρικῶν ἐκ τῆς Κρήτης καί ἀλλαχοῦ, μέ τήν συμμετοχή ἀναρίθμητων προσκυνητῶν, ἀπ' ὅλα τά πέρατα τῆς γῆς.

Γεγονότα ἱστορικά καί ἱερά καί τά δύο, καθώς σέ αὐτό τόν τόπο, τόν ἱερό καί ἅγιο, τό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ, ἀναρίθμητα πλήθη εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἀπ' ὅλη τήν οἰκουμένη, ἐναποθέτουν τούς πόθους καί τίς λύπες τους, τήν ὁδύνη καί τό

βάρος τῶν καρδιῶν τους, τούς ἐπικίνδυνους σκοπέλους τοῦ καθ' ἡμέραν βίου τους, τίς δυσκολίες καί τίς ἀγωνίες τῆς ζωῆς, τήν ἐρημία καί τήν δίψα τῆς ψυχῆς, δοξολογώντας τόν Θεό γιά τήν φανέρωση τοῦ μεγάλου καί οἰκουμενικοῦ μας Ἀγίου, τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ, τοῦ Ἀγίου τῶν καρδιῶν μας. Χιλιάδες τά ὀνόματα πού μνημονεύονται σίς Θεῖες Λειτουργίες καί τίς Ἱερές Παρακλήσεις πού τελοῦνται. Περισσότερα ἀπό 44.000 χιλιάδες τά ὀνόματα πού τοποθετήθηκαν εἰς τήν Ἀγία Τράπεζα, κατά τήν ἡμέρα τῶν Ἱερῶν Ἐγκαίνιων, μετὰ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, πρὸς μόνιμο καί διηνεκῇ μνημόνευση. Ἀναρίθμητες οἱ μαρτυρίες τῶν θαυμαστῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ὁσίου πατρός, ὅπου γῆς, καθώς ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ἀποτελεῖ δῶρο Θεοῦ, πλοῦτο, πνευματικό θησαυρό ἀδαπάνητο. Μιά καρδιά πού ἔγινε οἰκουμένη, μία ἀγκαλιά πού ἄνοιξε γιά νά ἀγκαλιάσει ὅλο τόν κόσμο.

Ἡ παροῦσα εἰδική Ἔκδοση τοῦ Περιοδικοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀφιερώνεται εἰς τά ὅσα, θαυμαστά καί ἐξαισία, συνετελέσθηκαν κατά τά Ἱερά Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου ὡς αὐτά, ἐπίσης, καί τά ἐγκαίνια τοῦ παρακείμενου κτιριακοῦ συγκροτήματος, τά ὁποῖα τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων καί Σαλαμῖνος κ. Κωνσταντῖνος. Καταγράφονται, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, καί διά χάρτου καί μελάνης, ἱστορικά γεγονότα, πρόσωπα καί ἀλήθειες, ὡς μνημονεύονται καί εἰς τήν φτωχή ἀλλά καρδιακή μας ὁμιλία κατά τήν ἡμέρα τῶν Ἱερῶν ἐγκαίνιων. Τό μυστήριο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ψηλαφεῖται καί ἐδῶ, εἰς τό Ἱερό ἐτοῦτο Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Νικηφόρου Λεπροῦ, εἰς τήν γενετείρά του, τό Συρικάρι Κισάμου, λίγα μόλις μέτρα ἀπό τήν πατρική του οἰκία, ἡ ὁποία καί αὐτή ἔχοντας δωρηθεῖ εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολή μας, ἔχει μετατραπῇ σέ προσκύνημα.

Ταπεινή εὐχή καί προσευχή μας, ὁ πανάγιος αὐτός Ἅγιος καί πάνσοφος Ὅσιος νά χαρίζει σέ ὅλους μας δύναμη καί ἔμπνευση. Σίς ἁμαρτίες μας νά νικᾶμε τόν ἑαυτό μας, στά λάθη μας νά κάνομε τίς ὑπερβάσεις μας, σίς δοκιμασίες καί θλίψεις μας νά αἴρουμε τούς σταυρούς τῆς ζωῆς, ἀκολουθοῦντες τά βήματα καί τοῖς ἴχνεσι τῆς δικῆς Του βιωτῆς καί πολιτείας.

ΟΜΙΛΙΑ

Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας
κ. ΙΩΗΛ κατὰ τὸν Ἑσπερινὸ τῶν Ἱερῶν Ἑγκαινίων
τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν
Νικηφόρου τοῦ Λεπρού.
(Συρικάριον, Παρασκευή, 2 Σεπτεμβρίου 2022)

Ὁ ἅγιος Νικηφόρος ὁ Κρής, ὁ ἐπιλεγόμενος Λεπρός.

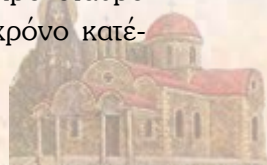
Ὁ νας μέγας καὶ σχετικὰ σύγχρονος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ ἅγιος Νικηφόρος ὁ Κρής, ὁ ἐπιλεγόμενος Λεπρός. Γεννήθηκε τὸ 1890 στὸ χωριὸ Συρικάρι τῆς ἀγιοτόκου Κρήτης καὶ ἀπὸ μικρὴ ἡλικία, συγκεκριμένα ὅταν ἦταν μόλις δέκα τριῶν ἐτῶν, ἄφησε τὸ χωριὸ του καὶ ξενιτεύθηκε. Ἀρχικὰ πῆγε στὰ Χανιά, ὅπου ἐργάστηκε ὡς βοηθὸς σὲ ἓνα κουρεῖο καὶ μετὰ τρία χρόνια μετέβη στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐκεῖ ἐξασκοῦσε τὴν ἴδια ἐργασία. Περισσότερο ὅμως ἀπὸ τὴν τοπικὴ ξενιτεία ἐζήσῃ τὴν πνευματικὴ ξενιτεία ὁ Ἅγιος. Διότι στὴν ἡλικία τῶν δέκα τριῶν ἐτῶν, καθὼς ἐργαζόταν στὰ Χανιά, ἐμφανίσθηκαν στὸ σῶμα του τὰ πρῶτα σημάδια τῆς λέπρας, τῆς φοβερῆς αὐτῆς ἀσθένειας, πού θὰ ἀποτελοῦσε πλέον τὸν μεγάλο σταυρὸ του γιὰ ὅλη τὴν ζωή του.

Ἡ ἀσθένεια τῆς λέπρας ὄντως ἀποξένωσε ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὸν Ἅγιο ἀπὸ κάθε κοσμικὴ χαρὰ καὶ τὸν ὠρίμασε πνευματικά. Κατάλαβε πόσο πρόσκαιρη καὶ μάταιη εἶναι ἡ παροῦσα ζωὴ καὶ γεμάτη πόνους καὶ θλίψεις. Ταυτόχρονα ὅμως ἐγίνε γι' αὐτὸν ἀφορμὴ νὰ ἀνατεῖλει στὴν ζωὴ του ἓνας ἄλλος κόσμος, ὁ πνευματικὸς. Χάρη στὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγαθὴ μέριμνα ἐνὸς Ἀρχιερέως τοῦ θρόνου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, στὸν ὁποῖο ὁ Ἅγιος, σὲ νεαρή τότε ἡλικία, ἐξομολογήθηκε τὴν δοκιμασίαν του, ἐγίνε ἡ σύνδεση τοῦ ἁγίου Νικηφόρου μὲ ἓναν μεγάλο Ἅγιο ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, τὸν ἅγιο Ἀνθιμο Χίου. Ὁ εὐλογημένος αὐτὸς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἦταν ἱερεὺς στὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου καὶ πῆρε μὲ πολλὴ χαρὰ δίπλα του τὸν νεαρὸ τότε Νικόλαο, τὸν μετέπειτα

ἅγιο Νικηφόρο.

Δίπλα στὸν ἅγιο Ἀνθιμο ὁ ἅγιος Νικηφόρος αἰσθάνθηκε μέσα του τὴν καλὴ ἀλλοίωση. Ἐνίωσε τελείως ξένος γιὰ τὰ ἐγκόσμια καὶ πόθησε τὴν πνευματικὴ ξενιτεία τοῦ μοναχικοῦ βίου. Ἐπιδόθηκε στὴν ἄκρα ὑπακοή στὸν ἅγιο Γέροντά του, στὶς νηστεῖες, στὶς προσευχὲς καὶ τὶς πολὺ-ωρες Ἀκολουθίες, ἐνῶ ταυτόχρονα διακονοῦσε μὲ πολλὴ προθυμία στὶς διάφορες ἐργασίες μέσα στὸ λεπροκομεῖο. Ὑπέμενε ἀγόγγυστα, δοξολογῶντας συνεχῶς τὸν Θεό, τὸν ὀδυνηρὸ σταυρὸ τῆς ἀσθενείας του, ἡ ὁποία μὲ τὸν χρόνον κατέ-

τρως τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματός του καὶ τὸ παραμόρφωνε.

Ὅσο ὁμως ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθειρόταν, τόσο ὁ ἔσω ἄνθρωπος ἀνανεωνόταν «*ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ*» (πρβλ. Β΄ Κορ. 4,16). Γι' αὐτὸ ὁ Ἅγιος δὲν ἔκανε τὸ θάρρος του, ἐπειδὴ γνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι τὸ «*ἐλαφρὸν τῆς θλίψεώς του καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργαζόταν σ' αὐτόν*» (πρβλ. Β΄ Κορ. 4,17) καί, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, δὲν ἀπέβλεπε πιά στὰ βλεπόμενα ἀλλὰ στὰ μὴ βλεπόμενα διότι τὰ βλεπόμενα εἶναι πρόσκαιρα, ἐνῶ τὰ μὴ βλεπόμενα αἰώνια (Β΄ Κορ. 4,18). Γνώριζε ἐπίσης πολὺ καλὰ ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος οἰκία τοῦ σκηνούς του καταλυθῇ, εἶχε ἀπὸ τὸν Θεὸ οἰκοδομημένη «*οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (ὁ.π., 5,1). Γι' αὐτὸ ἀγωνιζόταν μὲ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες νὰ ἐπενδύσει τὸ φθαρτὸ του σῶμα μὲ τὴν ἀφθαρτὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, «*ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς*» (βλ. ὁ.π., 5,2-4).

Δύο χρόνια μετὰ ὁ ἅγιος Ἀνθίμος ἔχειρε μοναχὸ τὸν νεαρὸ Νικόλαο καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Νικηφόρος. Κοντὰ του ὁ ἅγιος Νικηφόρος ἔζησε δέκα πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ ἀσθένειά του τέθηκε σὲ δευτέρη μοῖρα. Αὐτὸ ποὺ διακατεῖχε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά του πλέον ἦταν ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ, ὁ πόθος τοῦ ἁγιασμοῦ. Καὶ πραγματικά, ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖο ἀγάπησε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά ὁ Ἅγιος, ἀναπαύθηκε στὴν εὐλογημέ-

νη του ψυχῇ. Τὸν ἀγάπησε καὶ σκηνώσας μόνιμα μέσα του καὶ τὸν χαρίωσε πολὺ. Καὶ ἐνῶ λόγῳ τῆς λέπρας εἶχε πιά χάσει τὸ αἰσθητὸ φῶς του, ἀπέκτησε τὸ πνευματικὸ φῶς, τὸ ὁποῖο τὸν ἀξίωνε νὰ βλέπει καὶ νὰ ζεῖ τὰ θεῖα μυστήρια.

Ἔτσι, ὅταν τὸ 1957, ἐπειδὴ ἔκλεισε τὸ Λωβοκομεῖο τῆς Χίου, στάλθηκε μαζί μὲ τοὺς ἐναπομείναντας ἐκεῖ ἀσθενεῖς στὸν Ἀντιλεπρικό Σταθμὸ ἁγίας Βαρβάρας στὴν Ἀθήνα, ὁ ἴδιος ἤδη πνευματικὰ εἶχε μεταβεῖ στὸν Οὐράνιο Κόσμο. Ἐνῶ ἀκόμη βρισκόταν στὴν πολὺπαθη καὶ ὀδυνηρὴ αὐτὴ ζωὴ, ὅλη ἡ ὑπαρξὴ του προγευόταν τὴν οὐράνια ζωὴ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε συνεχῶς ἀπὸ χαρά, ἔστω καὶ ἂν τὰ φθαρμένα μέλη τοῦ σώματός του ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ἐνὸς ἀξιολύπητου ἀνθρώπου. Πολλοὶ ἄνθρωποι πῆγαιναν στὸν Ἅγιο, γιὰ νὰ τοὺς ἐνισχύσει, νὰ τοὺς συμβουλεύσει καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσει. Ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἀναπαύονταν νὰ συναναστρέφονται μαζί του. Ὁ κυριώτερος καὶ πιὸ γνωστὸς ἦταν ὁ ἁγιώτατος πατὴρ Εὐμένιος Σαριδάκης. Ὁ ὅσιος Νικηφόρος κοιμήθηκε στὶς 4 Ἰανουαρίου 1964, σὲ ἡλικία 74 ἐτῶν, καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὰ χέρια τοῦ Κυρίου. Πλῆθος κόσμου παρευρέθηκε στὴν κηδεῖα του καὶ ὅταν ἀργότερα ἐγινε ἡ ἐκταφή του, τὰ ἱερά λείψανά του ἀνέδιδαν μιὰ οὐράνια εὐωδία. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἀγίου τὰ λείψανά του δόθηκαν πρὸς φύλαξιν

στον ἅγιο Εὐμένιο, καὶ σήμερα ἀποτελοῦν κοινὸ θησαυρὸ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψη τὰ παραπάνω ἀπὸ τὸν βίο τοῦ ἁγίου Νικηφόρου τοῦ Κρητός, ἃς κάνουμε μερικὲς πρακτικὲς σκέψεις, καὶ συγκεκριμένα ἃς δοῦμε πῶς ἐμεῖς μπορούμε νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπὸ τὸν ἅγιο αὐτὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ.

Πρῶτα πρῶτα νὰ διαβάσουμε τὸν βίο του. Ἕνας Σέρβος ἅγιος τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, ἔλεγε ὅτι οἱ βίοι τῶν Ἀγίων ἀποτελοῦν τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖα τῆς Ἐκκλησίας. Πλεῖστα ὅσα στοιχεῖα τοῦ βίου τους τὰ βλέπουμε μέσα στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μελετώντας τὸν βίο τους γνωρίζουμε πῶς ἀναπαύεται ὁ Χριστὸς νὰ πολιτευόμαστε ἐμεῖς οἱ πιστοὶ μέσα στὸν νοτιὸ ἀμπελῶνα Του, τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ βιώνουμε ἀπὸ τώρα μέσα μας τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Δεύτερον, νὰ τιμοῦμε καὶ νὰ εὐλαβούμεστε τὴν εἰκόνα καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου. Διότι ἡ τιμὴ τῆς Εἰκόνης, κατὰ τὸν μέγα Βασίλειο, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει. Ἐφ' ὅσον ὁ ἅγιος Νικηφόρος ἔζησε μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἔφερε μιὰ συγκεκριμένη μορφή. Στὴν εἰκόνα του ἀποτυπώνεται τόσο ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τῆς ἀσθενείας του, ὅσο καὶ ἡ θεϊκὴ δόξα τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὁρατὴ στοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμούς, ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ συμβολισμούς, ὅπως εἶναι τὸ φωτοστέφανο. Προσβλέποντας στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου διδασκόμαστε ἀπὸ τὸν Ἅγιο νὰ μὴν ἀπελπίζομαστε ποτὲ ἀπὸ τὶς ἀσθένειες τοῦ σώματός μας, ἀλλὰ νὰ ἀναζητοῦμε τὴν παρηγοριὰ στὴν θεία χάρη, ἡ ὁποία δίνει τὴν ὄντως ζωὴ καὶ τιμὴ καὶ σπὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ μας. Ἐπίσης, τὰ ἅγια λείψανά του, τὰ ὁποία εὐωδιάζουν, ἀποτελοῦν γιὰ ὅλους μας μεγάλη παρηγοριά, στήριγμα καὶ πηγὴ ἰάσεων καὶ ἁγιασμοῦ.

Τρίτον, νὰ ἐπιζητοῦμε τὶς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι οἱ Ἅγιοι ἔχουν μεγάλη δύναμη νὰ μᾶς βοηθήσουν στὴν ζωὴ μας, ὅταν καὶ ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε νὰ τηρήσουμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δωρεές τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς τοὺς ἁγίους εἶναι ποικίλες· προφητικὲς, ἱαματικὲς, θαυματουργικὲς κ.λπ. Πολλὲς φορὲς ὅμως προσευχόμαστε στοὺς Ἅγίους καὶ δὲν λαμβάνουμε ἀπάντηση, διότι δὲν προσευχόμαστε μὲ σωστὸ τρόπο. Εἴμαστε

μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ προσευχόμαστε ὁ Ἅγιος νὰ μᾶς κάνει θαύματα. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ἐπίσης ὅτι «*Τιμὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος*». Ὅταν φροντίζουμε νὰ ἐμπνεόμαστε ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν Ἀγίων καὶ ἀγωνιζόμαστε φιλότιμα νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ παράδειγμά τους, ἔστω καὶ ἀπὸ μακριά, τότε μπαίνουμε λιγότερο ἢ περισσότερο στὴν συχνότητα τῆς ζωῆς τῶν Ἀγίων, ἀποκοτῶμε ἐπαφὴ μὲ τοὺς Ἅγίους καὶ τοὺς ἐπιτρέπουμε νὰ ἐνεργήσουν στὴν ζωὴ μας τὰ θαυμαστά τους· νὰ μᾶς εὐεργετήσουν, νὰ μᾶς θεραπεύσουν, νὰ μᾶς ἁγιάσουν, δίχως νὰ παραβιάσουν τὴν ἐλεύθερη προαίρεσή μας.

Εἴθε ὁ ἅγιος Νικηφόρος νὰ εἶναι πάντοτε δίπλα μας, νὰ μᾶς ἐνισχύει στὸν ἀγῶνα μας, νὰ μᾶς προστατεύει ἀπὸ διάφορους πειρασμούς καὶ θλίψεις, νὰ μᾶς παρηγορεῖ, νὰ μᾶς διδάσκει καὶ νὰ μᾶς ἁγιάζει. Ἐμεῖς δὲ νὰ τὸν εὐλαβούμεστε πολὺ, νὰ ἐπιζητοῦμε καθημερινὰ τὶς ἅγιες πρεσβεῖες του, νὰ μελετοῦμε τὸν βίο του καὶ νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ ἅγιο παράδειγμά του, γιὰ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ εἴμαστε μαζί του στὴν οὐράνια καὶ μόνιμη πατρίδα μας, τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

ΟΜΙΛΙΑ

Σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Πριγκιποννήσων
κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ κατά τὰ Ἱερὰ Ἐγκαίνια (Θεία Λειτουργία)
τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου πατρὸς
ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ.
(Συρικάριον, Σάββατον, 3 Σεπτεμβρίου 2022)

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κισάμου καὶ Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιε, Ποιμενάρχα τῆς Ἐπαρχίας ταύτης, Σεβασμιώτατε ἅγιε Κρήτης, Σεβάσμιοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Προσφιλεῖς ἅγιοι πατέρες, Ἐξοχώτατοι Ἀρχοντες τοῦ τόπου, Ἡγαπημένε Λαέ τῆς Κρήτης,

*«Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον,
Βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ,
ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδασκε...».*

Ποίαν σοφίαν; Τὴν τῆς θεοφοβίας, μέ τὴν ὁποίαν τό Παράκλητον Πνεῦμα ἐπλούτισεν ἐκ παίδων τὴν ψυχὴν τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ, τοῦ ποτέ Νικολάου Τζανακάκη «ἵνα μὴ ἐκλείψουν ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ».

Δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπῆρξε κατὰ τό νῦν καιρό καὶ ὁ σεπτός Ἅγιος τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ τόπου, διὰ τὸν ὁποῖον τιμητικῶς προσεκλήθη νά καταθέσω ἐλαχίστους λόγους προσευχῆς ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐγκαίνιων τοῦ περικαλλοῦς πρώτου Ναοῦ του εἰς τὴν γενέθλιον γῆν του, τό Συρικάριο.

Ἐξ οὗ καὶ ἀπευθύνω πρωτίστως τίς ἐγκάρδιες ἀδελφικές μου εὐχαριστίες πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο διαπρεπῆ Ποιμενάρχη τῆς Ἐπαρχίας Μητροπολίτη κ. Ἀμφιλόχιο γιὰ τὴν φιλάδελφο πρόσκλησί του νά προστῶ τῶν ἐγκαίνιων, ἥτοι τῆς καθιερώσεως τοῦ πανσέπτου αὐτοῦ Ναοῦ ὡς χώρου λατρείας τοῦ Θεοῦ, τιμωμένου εἰς τὸν αἰῶνα ἐπ'ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ.

Τό ἱστορικό γεγονός τῆς ἀγιοκατατάξεως τοῦ Ὁσίου καὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως Ναοῦ ἐπ'ὀνόματί του, προσδίδει μεγάλη τιμὴ εἰς τὴν σεβασμίαν Ἱεραρχία, περιστοιχιζομένη ἀπὸ τὸν ἱερό κλῆρο

καὶ τὸν εὐσεβέστατο λαό τῆς φιλαγίας Κρήτης. Προβάλλει ὁμως μειζόνως καὶ τό ὑψηλό ἐκκλησιαστικό φρόνημα τῆς ἐξαιρετικά εὐθυνοφόρου ἐν γένει προσφορᾶς τοῦ τοπικοῦ Ἐπισκόπου Μητροπολίτου Κισάμου καὶ Σελίνου Ἀμφιλοχίου, τὸν ὁποῖον συγχαίρω καὶ ἐπαινῶ ἐκ καρδίας, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐπιλέκτων Ἀρχόντων τοῦ τόπου, τῶν διακρινόμενων διὰ τὴν συναντίληψίν των εἰς τό θεάρεστον καὶ φιλόφθονον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης.

Αἰσθάνομαι ἀκόμη τὴν ἀνάγκη νά ἐκφράσω τὴν ἐπὶ πλέον συγκίνησί μου ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ἀσφαλῶς συγκυρίας κατὰ τὴν ὁποία ἡ ταπεινὴ παρουσία μου πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἐγκαίνιασθέντος Ναοῦ του, συμπίπτει μέ τὴν μόλις πρὸ

ήμερων υπογραφεῖσα ἐν Φαναρίῳ καί ὑπὸ τῆς ἐλαχιστότητός μου ὡς Συνοδικοῦ παρέδρου ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἡγαπημένου ἀδελφοῦ ἁγίου Πέτρου, Συνοδικοῦ ὡσαύτως, Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Πρᾶξιν. Τὴν ἐκκλησιαστικὴν Πρᾶξιν κατατάξω εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπαιτίαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου, πνευματικῶς ἐγγύτατα πρὸς αὐτὸν εὐρεθέντος χαρισματικοῦ ὑποτακτικοῦ του, τοῦ ἐξόχως ὡσαύτως λαοφιλοῦς ἐν Κρήτῃ -καὶ ὄχι μόνον-, Ὁσίου Πατρὸς Εὐμενίου Σαριδάκη, τοῦ ὁποῖου ἐπίσης ἐπικαλοῦμαι τὴν πρὸς Κύριον μεσιτείαν διὰ πάντας ἡμᾶς.

Τὰ ὅσα ἐλάχιστα θὰ ληχθοῦν εἰς τὴν συνέχεια, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἀποτελοῦν τὴν εὐλαβὴ προσευκὴν μου πρὸς τὸν Ἅγιον τοῦ τόπου σας, καὶ ὄχι ἀσφαλῶς μίαν διδακὴν πρὸς ἐσᾶς, τοὺς περισσότερον παντός ἄλλου σπουδάσαντας τὴν ἱερά βιοτὴ καὶ δεξαμένους τὴν χάριν του.

Ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, ἐπεφύλαξε λίαν ἐνδρίς εἰς τὸν πεφιλημένο μας Ἅγιο Νικηφόρο ἓνα βαρὺ σταυρό. Τὴν τραγικὴ ἐξέλιξι μῆς παρατεταμένης διὰ βίου δοκιμασίας. Τὴν δυσθεράπευτο τότε λέπρα.

Διέγνωσεν ὁ Θεός, ὅτι ἄλλοιον ἦτο τὸ φάρμακον τῆς νόσου δι' αὐτόν. Ἕνα φάρμακο μεγάλης πνευματικῆς ὠφελείας πού θὰ προήρχετο ἀπὸ τὸν φιλόρετο πόθο τῆς ψυχῆς του καὶ τὸν μόνιμο Ἀγιοπνευματικὸν της προσανατολισμό. Ἐγνώριζεν ὁ Θεός, ὅτι ἡ εὐχαριστιακὴ ἀποδοχὴ τῆς δοκιμασίας του, θὰ συνέβαλε εἰς τὸν σταδιακὸ ἐξαγνισμό καὶ ἐξαγιασμό του. Θὰ συγκλόνιζε δέ ἀκόμη καὶ θὰ ἐξήγνιζε πλῆθος πιστῶν καὶ ὀλιγοπίστων. Καὶ διὰ τοῦτο, δέν ἐπέτρεψεν ὁ Θεός τὸ σκεῦος αὐτό τῆς ἐκλογῆς του, νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ σχεδὸν «στρατόπεδο» τότε τοῦ ἀργοῦ θανάτου τῶν λεπρῶν, τὴν Σπιναλόγκα.

Ἡ Θεία Πρόνοια ἀρχικῶς τὸν ὠδήγησε εἰς τὴν τότε ἄκρως ἐλληνίζουσα Ἀλεξάνδρεια. Τῆς δέ καταστάσεως τῆς υἱείας του ἐξελισσομένης ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἀπεστάλη μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὴν Χίο, προνοία φιλελεήμονος Ἱεράρχου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἐνεργείαις τοῦ ὁποῖου, ἄλλωστε, ἐφανερώθη εἰς τὴν ἄμεσο συνέχεια τῆς πορείας του ἡ πρὸς αὐτόν ἰδιαίτερα εὐνοία τοῦ Θεοῦ «τοῦ βάθει σοφίας φιλανθρώ-

πως πάντα οἰκονομοῦντος καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμοντας».

Ὁ ἀνώνυμος αὐτός Ἱεράρχης τῆς Ἀλεξανδρείας τὸν συνέστησε εἰς τὸν τότε ἐφημέριον τοῦ Λεπροκομείου τῆς Χίου καὶ κήτορα τοῦ γυναικείου ιδρύματος «Παναγία ἡ βοήθεια», πατέρα Ἀνθιμο.

Εἶναι εἰς ὅλους μας γνωστό, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ σεπτὸς ἱερωμένος, κατὰ κόσμον Ἀργύριος Βαγιάνος, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ζωῆς ἀνάργυρος καὶ δοτὴρ πνευματικός, ὑπῆρξε μία πνευματικὴ προσωπικότης ἀπειροβαθοῦς πίστεως καὶ θυσιαστικῆς φιλανθρωπίας, καταταγείς, ὡς γνωστόν, ὡσαύτως εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας τὸ ἔτος 1992.

Πλησίον τῆς φιλοθέου αὐτῆς προσωπικότητος τῆς Χίου, ἔζησε ὁ Ἅγιος Νικηφόρος τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς του -43 χρόνια-, αἰρὼν τὸν σταυρόν τοῦ μαρτυρίου τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀκολουθῶν τὸν αἶνον τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Ὁ δὲ πρὸς Κύριον σεπτὸς παιδαγωγός του Ὁσιος πατὴρ Ἀνθιμος, ὁ ὁποῖος διορατικῶς ἐβίωσεν ἐγκαίρως τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του, μετὰ παρέλευσιν διετίας ἀπὸ τῆς ἀφιερώσεώς του εἰς αὐτόν, τὸ ἔτος 1916, τὸν ἔκειρε μοναχὸ μὲ τὸ

ὄνομα Νικηφόρος, μέ τό ὁποῖο ἔμελλε νά ἀνηφορήσῃ τόν Γολγοθᾶ τῆς ζωῆς του, «νίκας φέρων» πνευματικάς καί ἀποβλέπων μόνον εἰς τό πλούσιον ἔλεος τοῦ Θεοῦ «*ἵνα Χριστόν κερδήσῃ*».

Τά πνευματικά ἐφόδια τῆς νηστείας, τῆς ἀγρυπνίας καί τῆς προσευχῆς, ὁ μοναχός πλέον Νικηφόρος, τά ἐβίωσε κατά τό Ψαλμικόν ὄντως ὡς χαρίσματα οὐράνια τῆς ψυχῆς του.

Δι' αὐτῶν, οἱ ὀδυνηρές συνέπειες τῆς μαρτυρικῆς ἀσθενείας του, ἀπό ἀγογγύστως ὑποφερτές μετεβάλλοντο σταδιακῶς σέ ἀφορμές νυχθημέρου δοξολογίας, ὁ δέ ὑπεράνθρωπος αὐτός προσευχητικός του ἀγῶνας προσέδιδε εἰς τήν ὄψιν του οὐράνια χάρι. Γιά αὐτό καί οἱ πολυάριθμοι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι πρός ὠφέλειαν ψυχῆς τόν ἐπεσκέποντο, παρηγοροῦντο καί μέ τήν θέα μόνον τοῦ ἱλαροῦ προσώπου του.

Πῶς νά μὴν εἶναι, ἄλλωστε, ἱλαρό τό θείας ὄψεως πρόσωπο τοῦ ὑπερλόγως ἀγωνιζομένου ἐν πνεύματι καί τῆς ἀπολαύσεως μόνον τῶν μελλόντων θησαυρῶν ὀρεγομένου;

Ἡ ἀδιάλειπτος ἄσκησις τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου, μιᾶς ζωῆς μυσικῶν διερργασιῶν τῆς εὐλογημένης του ψυχῆς, πού τήν ἐδρόσизαν τά ἄπειρα δάκρυα τῶν κατά κόσμον κλειστῶν ὀφθαλμῶν του, πού διά τῶν δακρύων αὐτῶν εἶχαν ἤδη μεταβληθῇ σέ ὄργανα θεοφανείας, κατήργησε κάθε ἵχνος σαρκικοῦ φρονήματος καί τό ἀντικατέστησε μέ φρόνημα οὐράνιο. Γιά αὐτό καί τά δεινά τῆς σταυρικῆς του ζωῆς, οὐδέποτε τόν ἐμπόδισαν νά προσφέρῃ ἄχρι τέλους ἀστείρευτη ἀγάπη καί παρηγορία εἰς τοὺς ἀπαράκλητους καί ποικίλως τεθλιμμένους ἀπό τὰς περιστάσεις τοῦ βίου συνανθρώπους του.

Ὁ Ὁσιος Νικηφόρος, τό ἔτος 1957, κατόπιν ἀναστολῆς τῆς λειτουργίας τοῦ Λεπροκομείου τῆς Χίου, μαζί μέ τοὺς λοιπούς ἀσθενεῖς μεταφέρεται εἰς τόν Ἀντιλεπρικό σταθμό τῆς Ἁγίας Βαρβάρας τοῦ Αἰγάλεω Ἀθηνῶν.

Εἰς τό Ἰδρυμα αὐτό, τό καί καταληκτήριο τῆς ζωῆς του, ὁ Ὁσιος εἰσῆλθε μέ πλήρη σωματική κακουχία, τυφλός καί κατάκοιτος, καί μέ τόν ἀφόρητο πόνο τῶν πληγῶν τῆς λέπρας, ὡς μόνιμη ὑπόμνησι τοῦ σταυροῦ, τόν ὁποῖον ἐπεφύλαξεν ὁ Θεός εἰς τήν γενναία ψυχὴ του. Μέ φρόνημα ὁμως ἀσκητικά ἀειθαλές ὡς πρὸς τήν ἀπαρασά-

λευτη τήρησι τῶν παραγγελιῶν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Ὁ ἐπίλογος ὁμως τῆς ζωῆς του, κατά τήν τελευταία ἐξαιτία αὐτῆς σπὴν Ἀθήνα, τοῦ ἐπεφύλαξεν ἀπὸ Θεοῦ τήν εὐλαβῇ πρὸς αὐτόν ἀφιέρωσι καί συναντίληψι, τοῦ κατὰ πνεῦμα υἱοῦ του τήν φορά αὐτῇ πατρός Εὐμενίου Σαριδάκη, γόνου τῆς Ἀγιοτόκου καί ἐπιφανοῦς Κρήτης.

Ὁ πατήρ Εὐμένιος, κατὰ συμβουλήν τοῦ Ἱεροῦ Πατρός Ἀνθίμου τῆς Χίου, ὑπῆρξεν ὄντως ὑποδειγματικός ὑποτακτικός, τά βέλτιστα γιά τήν ψυχὴ του λαβὼν ἀπὸ τήν ὑπέρλογη πνευματικὴ ἄσκησι, τήν θαυματουργὸν προσευχή καί τήν θεοφόρον λαλιά Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ, ἡ ὁποία δοξολογοῦσα τόν Θεὸ σιώπησε διὰ παντός τήν 4η Ἰανουαρίου 1964, ἡ δέ ἁγία ψυχὴ του παρεδόθη εἰς τό πέλαγος τοῦ Ἑλέους Του.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ Ὁσιος Νικηφόρος, τό ὑπόδειγμα αὐτό τῆς ἐν Χριστῷ ἁγίας ζωῆς καί καύκημα τῆς Κρήτης, ἀξιώθηκε καθ' ὅλα τά χρόνια τῆς Ἰώβειας δοκιμασίας του, μὴ ἐξαιρουμένης τῆς τυφλότητος, νά βλέπῃ διὰ τοῦ φέγγους τοῦ οὐρανοῦ «*ἃ ἠτόίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν*» (Α΄ Κορ. 2,9).

Εἶθε μέ τήν μεσιτείαν του, τήν ὁποίαν ὅλοι ἐπικαλούμεθα, νά φωτίσῃ ὁ Κύριος καί τό συχνό σκότος τῶν κατὰ τά ἄλλα ἀνεωγμένων ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας, ὅλων μας δηλαδή, ἡ ὁποία ἐποχὴ ἐν τῇ πράξει ὅλο καί περισσότερο ἀδειάζει ἀπὸ Θεοῦ ἐπειδὴ θέλει νά γεμίσῃ ἀπὸ τόν «ἄφκιστο καί ἀσιόλιστο» ἑαυτοῦ της. Γένοιτο.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΑΝΤΙΔΩΡΟΝ

Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου
κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ κατά τὰ Ἱερὰ Ἑγκαίνια (Θεία
Λειτουργία) τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου
πατρός ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ.
(Συρικάριον, Σάββατον, 3 Σεπτεμβρίου 2022)

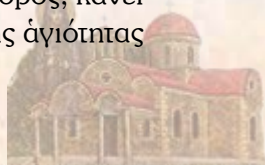
Ἡμῇ, δόξα καί εὐχαριστία ἀναπέμπουμε σήμερα πρὸς τὸν ἐν Τριάδι ἕνα Θεό διότι πιστοποιοῦμε καί γινόμεσθε μάρτυρες, διὰ μιάν ἀκόμη φορά, τοῦ προφητικοῦ λόγου: «*Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος, πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 15,3).

Στοὺς δύσβατους καί ἀσέληνους χρόνους πού διανύουμε Κύριος ὁ Θεός ἀπεδείχθη καί πάλι ἀψευδής ὡς πρὸς τίς ὑποσχέσεις Του πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος, καθὼς σήμερα, πού ὅλοι μας διαπιστώνουμε νὰ κυριαρχεῖ στήν ἀνθρωπότητα τὸ πλεόνασμα τῆς κακίας καί τῶν παθῶν, βλέπουμε ταυτόχρονα νὰ ὑπερπερισεύει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. ε', 20). Γιά νὰ στηρίξει τοὺς πιστοὺς, νὰ δίδει θάρρος στοὺς ἀδύναμους, νὰ χαρίζει ὑπομονή στοὺς δοκιμαζομένους. Σήμερα, λοιπόν, γινόμεσθε μάρτυρες καί κήρυκες τῶν θαυμασῶν τοῦ Θεοῦ πού τελεσιουργοῦνται σὲ πρόσωπο ἑνὸς Ἁγίου, τοῦ Ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ λεπροῦ, πού φανερώθηκε σὲς ἡμέρες μας καί κατέδειξε τὴ δύναμότητα τῆς ἀγιότητας γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Ταπεινὴ καί ἀσήμαντη μέχρι τώρα ἡ ἐπὶ γῆς πατρίδα Του, τὸ Συρικάρι Κισάμου, στήν ὁποῖα ὅλους μας ἐσύναξε κατὰ τίς ἡμέρες αὐτές τὸ ἱερό χρέος τῆς τιμῆς τοῦ Ἁγίου μας. Τόπος ὀρεινός καί βραχώδης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐρημικός καί, ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους πού ἐζησε ὁ ἅγιος, ἀπαράκλητος, καθὼς ἀπέχει μακρὰν ἀπὸ τίς ἀνέσεις ἀλλὰ καί τὸ θόρυβο τῶν μεγαλοπόλεων, τὸ εὐλογημένο αὐτὸ χωριὸ γίνεται μιά νέα κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ, τὴν ὁποῖα προσεγγίζουν πλέον πλήθη λαοῦ ἀπ' ὅλη τὴν οἰκουμένη γιὰ νὰ ἀποθέσουν τὴν ἐλπίδα τους, νὰ λάβουν φῶς ἀπὸ τὴν ἄσβεστη κανδήλα τῆς πίστεως τοῦ Ὁσίου, νὰ μάθουν νὰ αἰσιοδοξοῦν σὰ

δύσκολα τοῦ βίου, νὰ βρίσκουν τόπο καί τρόπο ἡσυχίας καί παρακλήσεως σὰ δεινὰ τῆς καθημερινότητας. Γιά νὰ ἀποθέτουν τὴ δοξολογία καί τὸ τάμα τῆς εὐλαβείας τους, ὡς μικρὸ ἀντίδωρο, σὰ ὅσα ὑπερφυῖ καί ὑπέρλογα πραγματοποιεῖ στοὺς ταπεινοὺς ἀνθρώπους ὁ πολυέλεος Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἱλαροῦ ἱκέτου Του, Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ λεπροῦ, τοῦ πολυάθλου καί πολύπαθου οἰκουμενικοῦ αὐτοῦ Ἁγίου.

Ὁ Ὁσιος, σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα μας καί μέλος ἀπὸ τὰ μέλη (Α' Κορ. ιβ', 27) τοῦ Σώματος τῆς Θεοφυλάκτου αὐτῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Κισάμου καί τοῦ Σελίνου, τὴν ὁποῖα ταπεινά ὁ ὁμιλῶν χάριτι Θεοῦ διακονεῖ, ἀποδεικνύει μὲ τρόπο φωτεινὸ καί ἀτράνταχτο ὅτι, γιὰ νὰ ἀκολουθήσει κάποιος τὸ δρόμο τῆς ἀγιότητας δέν ἀπαιτεῖται οὔτε περιφανὴς καταγωγή, οὔτε περιώνυμη πατρίδα, οὔτε ἐξέχοντες τίτλοι σπουδῶν καί ἀνώτερες περγαμνές, οὔτε ἀξιοζήλευτοι κοινωνικοὶ ἀναβαθμοί, οὔτε εὐημερία βίου ἢ εὐρωστία σώματος, οὔτε οἱ ἐπευφημίες καί ἡ ἀναγνώριση τοῦ πλήθους. Ταυτόχρονα, ὁ ἅγιος Νικηφόρος, κάνει σὲ ὅλους μας φανερό ὅτι, στήν ὁδὸ τῆς ἀγιότητας

δέν στέκονται ἐμπόδια οὔτε ἡ φτώχεια καί οἱ κακουχίες, οὔτε ἡ ξενιτεία, οὔτε οἱ ἰσχύουσες κοινωνικές ἀντιλήψεις, οὔτε οἱ ἀντίξοες συνθήκες τῆς ζωῆς, οὔτε ἡ ἀσθένεια καί ὁ πόνος (σωματικός καί ψυχικός), οὔτε ἡ ἀπόρριψη τῶν συνανθρώπων καί ὁ ἐμπαιγμός τους, οὔτε οἱ ἀπαξιώτικες κρίσεις καί οἱ ἐπιπόλαιες ἐτυμνηγορίες τους, τελικά οὔτε καί ὁ θάνατος, ὅσο μαρτυρικός κι ἂν εἶναι αὐτός. Ὁ δρόμος τῆς ἀγιότητας εἶναι ἀνοικτός καί ἐφικτός γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, γιατί εἶναι καθολική ἡ θεία ἐντολή: «*ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμὶ*» (Α΄ Πέτρ. α΄, 16). Δέν ξεχωρίζει ἡλικία, φύλο, ἐπάγγελμα, ιδιότητα, καταγωγή. Φτάνει νά ἐπιθυμήσει ὁ ἄνθρωπος νά ἀκολουθήσει τόν δρόμο αὐτό μέ αὐταπάρνηση, μέ ἀνιδιοτέλεια, μέ μετάνοια, μέ πίστη, μέ ἐλπίδα καί ἀγάπη. Χρειάζεται σίγουρα κόπος καί πόνος, καθαρότητα βίου, ὑπομονή καί προσήλωση ἀκράδαντη, ὥστε νά φτάσει στό σημεῖο ἐκεῖνο τῆς ἐνώσεως καί τῆς κοινωνίας του μέ τόν Θεό, τῆς Θεοκοινωνίας δέν θά πρέπει ὁμως οὔτε μιά στιγμή νά πτοεῖται καί νά ξεχνᾷ ὅτι «*πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι*» (Μάρκ. θ΄, 23).

Μέ τόν τρόπο αὐτό ζοῦμε μέσα στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅλα ὅσα συμβαίνουν στή ζωή μας γίνονται δεκτά ὡς εὐλογία καί δῶρο ἀπό τόν Θεό. Στόν κόσμο τῶν Ἁγίων δέν ὑπάρχει καλό καί κακό. Ὅλα εἶναι «καλά λίαν», ὅπως ὅταν βγῆκαν ἀπό τά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Τό μόνο «κακό» γιά τόν Ἅγιο εἶναι ἡ ἁμαρτία καί τά πάθη, ὅ,τιδήποτε καταστρέφει τήν σχέση του μέ τόν ἐρώμενο Χριστό, κάθε τι πού τόν ἀπομακρύνει ἀπό Αὐτόν, πού κάνει τό σκοτάδι νά κυριαρχεῖ μέσα του, πού τυφλώνει τούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς του καί τόν κατευθύνει νά ζεῖ μέ ψευδαισθήσεις καί ψευδοοράσεις ὑλικοῦ, πρόσκαιρου καί ἀπατηλοῦ φωτός.

Τό θαῦμα αὐτό τῆς ἀγιότητος, τῆς ἐμπειρίας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀπό αὐτήν ἐδῶ τή ζωή κατόρθωσε, μέ τήν παράλογη κατά τό κοσμικό φρόνημα, ὀσιακή ἀλλά καί μαρτυρική βιοτή του ὁ Ἅγιος Νικηφόρος καί ἔκανε γνωστό καί σέ μᾶς τόν δρόμο γιά τό θαῦμα αὐτό. Καί ἀρκεῖ λίγη μόνον θέληση γιά νά ψηλαφίσουμε μέ τά μάτια τοῦ σώματος πρῶτα, ἀλλά καί τῆς ψυχῆς στή συνέχεια, πώς, τά ὅσα ὑπερφυῆ καί θεῖα ἐβίωσε ὁ ἴδιος, συνεχίζονται σήμερα, ἐδῶ, στόν τόπο τῆς γενέτειρας του, τό Συρικόρι Κισάμου, ἀλλά καί ἐξακολουθοῦν στόν κόσμο ὁλόκληρο. Πάμπολλες οἱ μαρτυρίες ἀπό ὅλο τόν κόσμο γιά θαυμαστές παρεμβάσεις ἢ ἀποκαλύψεις τοῦ Ὁσίου

σέ ἐμπερίστατους ἀδελφούς, οἱ ὁποῖες ἄλλαξαν κυριολεκτικά τή ζωή τους. Ἀλλά καί τά κτίσματα πού ἔχουμε ἐμπρός μας, ἐδῶ, στόν τόπο αὐτόν, σέ ἐδαφική ἔκταση πού ἀποτελοῦσε τήν πατρογονική γῆ τῆς οἰκογένειάς του ὁ περικαλλής καί συνάμα λιπός αὐτός Ναός στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου, τό παρακείμενο κτιριακό συγκρότημα, τό ὁποῖο ἀπό σήμερα διατίθεται γιά νά ἀναψύξει, ἔστω ἐλάχιστα, τό πλῆθος τῶν πιστῶν, ἡ πατρική οἰκία τοῦ Ὁσίου, λίγα μέτρα πιό κάτω, πού ἔχει συντηρηθεῖ καί μετατραπεῖ σέ προσκυνηματικό χώρο προσευχῆς καί παρακλήσεως, ὁ ἐξωραϊσμός τοῦ προαύλιου χώρου ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν σύγχρονα, ἀπτά-ὀρατά καί διά γυμνῶν ὀφθαλμῶν θαύματα τοῦ ἁγίου Νικηφόρου, στά ὁποῖα ὅλοι μας γινόμαστε μάρτυρες καί κοινωνοί, καί τά ὁποῖα ἀνάγουν μέν τήν αἰτία τῆς δημιουργίας τους στή θεουργό δύναμη καί ἐνέργεια πού ἔχει περιβληθεῖ ὁ τιμώμενος σήμερα Ἅγιος, ἀλλά πραγματώνονται χάρη στήν ἐκδηλῆ εὐγνωμοσύνη καί τήν φιλοτιμία εὐλογημένων καί χαριτωμένων προσώπων πού καρδιακά εὐχαριστοῦμε καί, ὀφειλετικῶς, ἀκολουθῶς θά μνημονεύσουμε.

Κατά τό ἐορταστικό αὐτό διήμερο τῆς χθές, καί τῆς σήμερον μᾶς ἀξιώνει ὁ πανάγαθος Κύριος νά τελέσουμε τά ἐγκαίνια τοῦ, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ, εὐκτηρίου οἴκου Του, καί νά γίνουμε ὅλοι μέτοχοι τῆς μεγάλης αὐτῆς χαρᾶς νά ἐμπλησθοῦμε πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως καί νά σκιρτήσουμε εὐφραινόμενοι γιά τό ὕψιστο αὐτό πνευματικό καί ἱστορικό γεγονός, τό ὁποῖο δέν ἀφορᾷ μόνον τόν τόπο ἐτοῦτο, ἀλλά τήν οἰκουμενική Ὁρθοδοξία. Μέ τήν τελετή τῶν Ἐγκαίνιων ὁ νέος Ναός, μέ τήν ἐναπόθεση ἐντός τῆς Ἁγίας Τραπέζης του λειψάνων Ἁγίων Μαρτύρων, συνδέεται ἄρρηκτα μέ τή ζωή, τήν ἀγιότητα, τήν ἱστορία καί τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπό τήν γενέθλιο ἡμέρα Της μέχρι σήμερα. Ἐγκαινιάζοντας ἕνα νέο Ναό, αἰσθανόμαστε ὅτι τό νέο εἶναι ἤδη παλαιό, καινοτομοῦμε χωρίς νά ἀποκοπόμεθα, δημιουργοῦμε καινότητα ζωῆς δίχως νά διαχωρίζομαστε ἀπό τό Ἐνα Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἐνώνομαστε μέ Αὐτό μέ πλέον ἀμετάθετους δεσμούς. Τά σημερινά ἐγκαίνια, συνεπῶς, ἀποτελοῦν πύλη εἰσόδου εἰς τήν πηγὴ τοῦ Θεοῦ ἐλέους καί τῆς φιλανθρωπίας, διά πρεσβειῶν τοῦ θαυμαστοῦ ἐν ἁγίοις Ὁσίου Νικηφόρου κέντρο εἰς τό ὁποῖο ἐπήχθη ἱερό θυσιαστήριο ὅπου ὁ ἄνθρωπος συνιερουργεῖ μετά τοῦ

πλήθους τῶν ἀγγέλων τὴν ἀναίμακτο ἱερουργία τόπο ἅγιο, καθάρσεως, ἁγιασμοῦ καὶ μετοχῆς τοῦ γένους τῶν βροτῶν εἰς τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας εἰσόδου δέ εἰς τὴν ἀνέσπερο βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Στὴν σύντομην καὶ ἐπιλεκτικὴ αὐτὴ ἀναφορά τῶν θαυμασίων, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Ὅσιος Νικηφόρος κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία του καὶ καθιερώνεται στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν ὡς μέγας στή χορεία τῶν Ἁγίων, δὲν θὰ μπορούσα νὰ μὴν ἀναφέρω καὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ τὸν ὁποῖο ἐξέδωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολὶς μας καί, κατὰ τὸν τριήμερον ἑορτασμό τῶν Ἱ. Ἐγκαινίων, ὡς καὶ καθ' ὅλη τὴν ἐπόμενην ἑβδομάδα ὅπου καθημερινὰ θὰ τελοῦνται Θεῖες Λειτουργίαι καὶ Ἱερές Παρακλήσεις, θὰ διανέμεται εἰς ὅλους τοὺς προσκυνητὲς, ὡς εὐλογία. Πρόκειται γιὰ συλλογὴ πνευματικῶν ἐπιστολῶν πού εἶχε ἀνταλλάξει ὁ Ὅσιος Ἀνθιμος ὁ Βαγιάνος, ἀπὸ τῆς Χίο, μὲ τὸν Ὅσιο Νικηφόρον τὸν λεπρόν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν πρόσφατα καταταγέντα σὺν ἐπίσημο ἁγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας, Ὅσιο Εὐμένιον τὸν νέο, τὸν Σαριδάκην, ἀπὸ τῆς Ἑθιάς Ἡρακλείου. Ἡ ἀλληλογραφία τῶν τριῶν αὐτῶν ἁγίων προσώπων, ἦταν θέλημα τοῦ Ὁσίου, μὲ τρόπο θαυμαστό, νὰ περιέλθῃ σὺν ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, (θὰ διαβάσετε εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ πονήματος κάθε σχετικὴ λεπτομέρεια διὰ νὰ μὴν σᾶς κουράζουμε) καὶ ἡ Μητρόπολὶς μας ἐθεώρησε ἐπιβεβλημένο χρέος Της νὰ θέσῃ τὸ φῶς «ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα φέγγῃ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ», νὰ μοιραστῇ τὸν πνευματικὸν αὐτὸν θησαυρόν, γι' αὐτὸ καὶ ἐξέδωσε τὸ ἐν λόγῳ πόνημα σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα προσφέροντάς το ὡς εὐλογία, χάριν ὠφελείας πνευματικῆς καὶ μὲ τὴν εὐγενῆ χορηγίαν τῆς Περιφέρειας Κρήτης.

Πρὶν ἀπὸ 4 χρόνια τελέστηκαν σὺν ᾧ αὐτὸ τὰ θυρανοίξια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ὁσίου Νικηφόρου τοῦ λεπροῦ ἀπὸ τὴν ΑΘΠ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ, τὴν ΑΘΜ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον Γ', μὲ πλειάδα Μακαριωτάτων Ἀρχηγῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων, πλῆθος κλήρου καὶ λαοῦ. Σήμερα σὺν ἴδιον αὐτὸν ᾧ αὐτὸν τελέσαμε, μόλις, τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ μὲ τὴν συμμετοχὴν σεβασμίων ἀδελφῶν Ἀρχιερέων, πού μὲ πολλὴ προθυμία ἀνταποκρίθηκαν σὺν κάλεσμα τῆς Μη-

τροπόλεώς μας, μὲ προεξάρχοντα τῆς σημερινῆς Πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Ἐγκαινίων τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γέροντα Πριγκιποννήσων κ.κ. Δημήτριον καὶ τοὺς ὁποίους ἐγκάρδια καλωσορίζουμε καὶ εὐγνώμονα εὐχαριστοῦμε, καθὼς ἐτέλεσαν «πῆξιν βάσιμον τῷ Θεῷ» (Ἀκολουθία Ἑσπερινοῦ Ἐγκαινίων) τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Θυσιαστηρίου.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ σημειώσω ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρον Πριγκιποννήσων προέρχεται ἀπὸ τὴν Βασιλίδαν τῶν Πόλεων, τὴν Πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μᾶς μεταφέρει τὴν ἁγιαστικὴν εὐλογία τοῦ Φαναρίου, τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πεπνυμένου οἰακοστρόφου Της, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου. Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Δημήτριος εἶναι Ἱεράρχης ἱεροπρεπής, ἐμβριθὴς τῶν Θεολογικῶν, καὶ ὄχι μόνον, γραμμάτων, περινούστατος, σώφρων, ἀθόρυβος, σοβαρὸς, διακρινόμενος γιὰ τὴν πιστοτήτα του μεταξύ διδασκαλίας καὶ πράξεων, τὴν ταύτισιν τῶν λόγων καὶ τοῦ ἔργου του, πολυτάλαντος καὶ ἀπόλυτα ἀποδοτικὸς στοὺς τομεῖς πού, κατὰ καιροὺς, τοῦ ἀναθέτει ἡ Μητέρα Ἐκκλησία ὑποστασιάζει μίαν ἰδιαίτην σύνθεσιν μέτρου καὶ λεπτότητας ἀποτελεῖ καύχημα καὶ δόξα σὺν χορείᾳ τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Πανσέπου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Μὲ τὸν Σεβασμιώτατον, ὁ ὁποῖος διανύει ἤδη, τὸ 32^ο ἔτος εὐκλεοῦς καὶ καρποβριθοῦς Ἀρχιερατείας, καὶ τὸν ὁποῖον ἰδιαίτερα σέβομαι καὶ τιμῶ, συνδεόμαστε ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου μὲ δεσμούς βαθιᾶς πνευματικῆς φιλίας, καὶ τὴν ἐπίσημην καὶ ἱερὴν ἐτούτην ὥραν, αἰσθάνομαι βαθιὰ τὴν ἀνάγκην ὅπως τὸν εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἀμέριστη στήριξιν, τὴν ἀφειδώλευτην ἀρωγὴν καὶ τὴν εὐαγγελικὴν ἀγάπην πού ἔχει δεῖξει εἰς τὴν ἐλαχιστοτήτά μου, καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς ταπεινῆς Ἀρχιερατικῆς διακονίας μου μέτοχος στοὺς παραπικρασμούς τῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ σὺν τερπνᾷ τοῦ βίου μου. Εὐγνώμονα τὸν εὐχαριστῶ καὶ τοῦ εὐχομαι ταπεινὰ Κύριος ὁ Θεὸς νὰ τὸν διαφυλάττῃ ὑγίην καὶ μακροημερεύοντα γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Ὁφειλετικῶς καὶ καρδιακῶς εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ τιμιωτάτους παρόντες ἁγίους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς συμμετοχῆς καὶ παρουσίας τους γίνονται μέτοχοι καὶ κοινωνοὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς χαρᾶς τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης κ. Εὐγένιον,

ὡς καὶ σύμπασα τὴν Ἱερά Ἐπαρχιακὴ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, ἡ συμμετοχὴ τῶν ὁποίων δηλώνει τὴν εὐλάβειά τους εἰς τὸν Ὅσιο Νικηφόρο καὶ ἡ παρουσία τους ἀποτελεῖ ἐπιστηριγμὸ τῆς ἀνάξιας λόγου διακονίας μου. Τούς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς ἐκ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι, μὴ φειδόμενοι κόπου καὶ μόχθου, διήνυσαν ὁδὸν μακράν διὰ νὰ εὑρεθοῦν κοντά μας, ὁλόθυμα εὐχαριστῶ. Τὸν σεβαστὸ Μητροπολίτη Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωὴλ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκεῖνος χαίρεται τὴν χαρὰ τῆς πρόσφατης ἀγιοκατατάξεως τοῦ ἀγίου προκατόχου του, Μητροπολίτου Ἐδέσσης Καλλινίκου, ὡς καὶ τοὺς φιλαγίους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες: Ἀργολίδος κ. Νεκτάριον καὶ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Κωνσταντῖνον, κλέος καὶ γόνο ἐκλεκτὸ τῆς Μητροπόλεώς μας, τοὺς ὁποίους ἰδιαίτερα τιμῶ, καθὼς ἔχοντας βιώματα καὶ ἐμπειρίες τῆς παρουσίας τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν τους βηματισμὸ, συν-εὐφραίνονται καὶ ἐπαγγάλλονται μαζί μας. Τούς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους: Κλαυδιουπόλεως κ. Ἰάκωβον, βοηθὸ Ἐπίσκοπό του Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Νικήτα, ὁ ὁποῖος ἤλθε εἰδικὰ ἀπὸ Λονδίνο, Εὐμενείας κ. Εἰρηναῖον καὶ Δορυλαίου κ. Δαμασκηνόν, Καθηγουμένους Ἱ. Πατριαρχικῶν Μονῶν τῶν Χανίων. Συγκινητικὸ τὸ γεγονός ὅτι πλειάδα Ἀρχιερέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπικοινωνήσαν μαζί μας τίς ἡμέρες αὐτές, ἐκφράζοντας ἐπιθυμία συμμετοχῆς στό μεγάλο αὐτὸ πνευματικὸ γεγονός, ὅμως ὑπῆρχε ἡ ἀνάγκη περιορισμοῦ τῶν προσκλήσεων. Ἐξέφρασαν τὴν πρόθεσή τους ὅπως, ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, ἐκπληρώσουν τὸ τάμα τους στὸν Ἅγιο. Μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη καλωσορίζουμε τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἱερομόναχο π. Ἀθανάσιο Ἰβηρίτη, ἐκπρόσωπο τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰβήρων, ὁ ὁποῖος κομίζει τὴν εὐλογία τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, ὡς ἐπίσης καὶ τίς συνοδεῖες τῶν μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων, ἀγίους Πρωτοσυγκέλλους καὶ ὄλους τοὺς παρισταμένους Κληρικούς, ἀπ' ὅλη τὴν Κρήτη καὶ ἀλλαχοῦ. Χαιρετίζουμε, ἐπίσης, καλωσορίζουμε καὶ εὐχαριστοῦμε: Τὴν ἐκπρόσωπο τοῦ ἐξοχ. Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, Γ.Γ. Σύγχρονου Πολιτισμοῦ κα Ἑλένη Δουνδουλάκη, τὸν ἀγαπητὸ μας Περιφερειάρχην Κρήτης κ. Σταῦρο Ἀρναουτάκη, τοὺς κ. Δημάρχους – Ἀντιδημάρχους τοῦ τόπου καὶ τοῦ Νομοῦ, τοὺς ἐκπροσώπους τῶν κομμάτων: ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ καὶ ΚΚΕ, Περιφερειακοὺς

καὶ Δημοτικούς Συμβούλους, τοὺς Ἀρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Διοικητὲς Στρατιωτικῶν Μονάδων τοῦ Νομοῦ, ἐκπροσώπους Ἰδρυμάτων, τῆς λογιόσυνης, Φορέων καὶ Σωματείων, ὡς καὶ ὄλους ἐσᾶς τοὺς ἐκλεκτοὺς παρόντες πού εὐγενῶς ἀνταποκριθήκατε στὴν πρόσκλησή μας. Τὸν Ἀστυνομικὸ Δντὴ Χανίων Ταξίαρχο Γεώργιο Μαστραντωνάκη, τὸν διοικητὴ τῆς Τροχαίας Χανίων κ. Ἰωάννη Βλαχάκη, ὡς καὶ τὸν Διοικητὴ Π.Υ. Κισάμου κ. Γεώργιο Νικολουδάκη εὐχαριστοῦμε διὰ τὴν πολύτιμη συμβολή τους εἰς τὴν ὁμαλή καὶ ἀσφαλὴ προσέλευση τοῦ πλήθους τῶν χιλιάδων προσκυνητῶν τοῦ τριημέρου ὡς καὶ τοὺς Ἐθελοντὲς Σαμαρεῖτες-Διασώστες ΕΕΣ Κισάμου, τὸ Ἀννουςάκειο Ἰδρυμα τῆς Ἱ.Μητροπόλεώς μας διὰ τὴν διάθεση τῆς Κινητῆς Ἱατρικῆς Μονάδας καὶ τοὺς Ἱατροὺς πού τὴν στελεχώνουν.

Σεβασμιώτατοι καὶ τιμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐκλεκτὴ συμπανηγυρίζουσα ὁμήγυρις.

Στὸ ἐρώτημα ποίος ἀνήγειρε τὸ ἱερό αὐτὸ προσκύνημα, ποίος μεταμόρφωσε ἓνα τόπο ἀπαράκλητο, ἔρημο καὶ ἄνυδρο σὲ ἐπὶ γῆς παράδεισο, ἡ ἀπάντηση εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡγούμενός του, ὁ Ὅσιος Νικηφόρος ὁ Λεπρός! Ὡς σημειώνουμε καὶ στὴν εἰσαγωγή τοῦ πονήματος πού, πρὸ ὀλίγου μνημονεύσαμε, ὅταν τὸν Ἰούλιο τοῦ 2014 θέταμε τὸν θεμέλιο λίθο, στὴν σκέψη μας ὑπῆρχε ἡ δημιουργία ἐνός μικροῦ Ναοῦ μὲ τὴν προοπτικὴ ἀνέγερσης ἐνός μεγαλύτερου στὴν ἔδρα τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας, τὸ Κατέλλι. Ὅμως τὰ σχέδια τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου ἦταν ἄλλα. Ἦθελε αὐτός ὁ τόπος νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ τόπο παρακλήσεως καὶ παρηγορίας, τόπο ἀγιάσματος καὶ χάριτος. «Νὰ πᾶς στό Συρικάρι ὅπου χτίζεται τὸ σπῖτι μου, νὰ φτιάξεις τὸν σταυρό καὶ θὰ βρεῖς βοήθεια», παραγγέλλει ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος, σὲ πρόσωπο πού οὔτε καν γνῶριζε τὴν ὑπαρξὴ Του ἀλλὰ ἐν προσευχῇ ἀναζητοῦσε ἀπάντηση καὶ λύση σὲ μεγάλη δοκιμασία τῆς ζωῆς του, ἀκριβῶς τὴν περίοδο ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ ἐτούτου Ναοῦ. Πλήθος οἱ μαρτυρίες τῶν θαυμασίων τοῦ Ὁσίου, ἐπώνυμες καὶ ἐπιβεβαιωμένες. Πλήθος καὶ τὰ εὐλογημένα καὶ χαριτωμένα πρόσωπα πού ἔγιναν συνεργοὶ στό σχέδιο αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου, δημιουργίας τοῦ ἱεροῦ προσκυνηματός Του, τῶν 3.500τ.μ. Πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συνέβαλαν οὐσιαστικά καὶ ἔμπρακτα, προσφέροντας καρδιακά καὶ ἀπλόχερα, ἀντιδρώντας σὲς πολλές εὐεργεσίες

τοῦ Ἁγίου, ἐκφράζοντας τὴν εὐχαριστία καὶ εὐλάβειά τους, ἐπιθυμώντας ὅπως συνεργήσουν εἰς ὅ,τι ὁμορφο καὶ εὐλογημένο συντελεῖται σέ αὐτό τόν ἱερό καὶ ἅγιο τόπο. Πρόσωπα, πρὸς τὰ ὁποῖα ὀφείλουμε βαθιά εὐγνωμοσύνη καὶ, ἀξιοχρέως, ἐτούτη τὴν ὥρα εὐχαριστιακά μνημονεύουμε.

Ἐν πρώτοις τούς κατὰ σάρκα συγγενεῖς τοῦ Ὁσίου μας: τὴν μακαριστή, πλέον, γερόντισσα Ἄννα Κωστογιαννάκη, κόρη τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὁσίου καὶ ἀνιψιά Του, διὰ τὴν δωρεὰ τῆς πατρικῆς οἰκίας τοῦ Ἁγίου πρὸς τὴν Ἱ. Μητρόπολή μας, ἡ ὁποία βρίσκεται λίγα μέτρα παρακάτω καὶ ἔχει μεταμορφωθεῖ σέ προσκύνημα, ὥς καὶ τίς εὐλογημένες οἰκογένειες τῶν: Νικολάου Νικολακάκη καὶ Εὐστρατίου Μανδραμπαζάκη, δωρητές ὅλου αὐτοῦ τοῦ χώρου τοῦ ἱεροῦ προσκυνήματος. Τὸν πολὺ ἀγαπητό μας Περιφερειάρχη Κρήτης κ. Σταῦρο Ἀρναουτάκη, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ αἴτημά μας ἀρωγῆς σὺν προσκύνημα ἔτεινε εὐήκοο οὖς καὶ ἀσμένως ἀποκρίθηκε, ὥς πρᾶπται σέ κάθε αἴτημά μας. Τὸν τότε Δήμαρχο Κισάμου κ. Θεόδωρο Σταθάκη ὥς καὶ τὸν σημερινό Δήμαρχο κ. Γεώργιο Μυλωνάκη, διὰ τὴν ἀρωγή καὶ συμβολή τους,

θεσμική καὶ προσωπική. Τίς Ἐνορίες, Ἱερές Μονές καὶ εὐλαβεῖς Κληρικούς τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας, τὴν Ἑρανική Ἐπιτροπὴ τοῦ προσκυνήματος τὸν Αἶδεο. Πρωτοπρ. π. Ἐμμανουὴλ Μπαργωτάκη, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς πού εἶχε καὶ τὴν ἀρχικὴ εὐθύνη σὺν ξεκίνημα τοῦ ἔργου. Ἰδιαίτερα μνημονεύω καὶ εὐχαριστῶ τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Χρῦσανθο, ἀδελφό τῆς Ἱ. Πατριαρχικῆς Μονῆς Γωνιάς, διὰ τὴν πολύτιμη συμβολὴ καὶ προσφορά του, καθὼς ὑπῆρξε τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο πού τοῦ ἀνατέθηκε καὶ ἐπωμίστηκε τὴν ὅλη εὐθύνη συντονισμοῦ τῶν πολλῶν συνεργειῶν καὶ πάσης φύσεως τεχνιτῶν οἱ ὁποῖοι ἐργάστηκαν σὺν ἔργῳ, λειτουργώντας ὥς ὁ συνδετικός κρίκος μεταξύ ἑνὸς πλήθους διαφορετικῶν ὁμάδων ἐργασίας μέ τίς ὁποῖες πρακτικὲς δυσκολίες αὐτὸ συνεπάγεται. Ἔργο, τὸ ὁποῖο διακόνησε μέ πολὺ ἀγάπη, καὶ ἔφερε εἰς πέρας μέ ἀπόλυτη ἐπιτυχία καὶ πλήρη ἀποτελεσματικότητα. Εὐχαριστίες πρέπουν σέ πρόσωπα ξεχωριστά καὶ ἀγαπημένα καθὼς, χωρὶς τὴν δική τους οὐσιαστική, πολύτιμη καὶ ἔμπρακτε ἀρωγή τόσο τὸ παρακείμενο κτιριακὸ συγκρότημα, τὸ ὁποῖο θὰ ἐγκαινιάσουμε

ἐντός ὀλίγου, ὅσο καί ὁ προαύλιος χῶρος τῶν 3.500 τ.μ. θά παρέμεναν προσδοκία ἀνεκπλήρωτη. Πρόκειται περί τῶν ἐπιχειρηματιῶν κ.κ. Ἰακώβου Χονδράκη, Γεωργίου Λυμπεράκη, Ἰωάννου Γελασάκη, Ἀντωνίου Γελασάκη καί Ἑμμανουήλ Σβουράκη. Στό, πρό ἀρκετῶν μηνῶν, κάλεσμά μας ὁλοκλήρωσης τοῦ προσκυνήματος μᾶς ἀπάντησαν: «Πεῖτε μας τί χρειάζεται, τί πρέπει νά γίνει καί θά γίνει!» καί τό ἔκαναν πράξη, καθῶς ἐπωμίστηκαν τό μεγαλύτερο κόστος τῶν χώρων αὐτῶν. Τόν κ. Ἰακώβο Χονδράκη εὐχαριστοῦμε, ἐπιπροσθέτως, καί διά τήν προσφορά τοῦ ὅλου ἐξοπλισμοῦ τοῦ τριημέρου (τέντες, καθίσματα, τραπέζια), ὡς καί ἕνα πλῆθος ἄλλων διευκολύνσεων, πολύτιμων καί ἀκριβῶν. Ἐξαιρέτως εὐχαριστοῦμε τήν κατασκευαστική ἐταιρεία τῶν κ.κ. Στυλιανοῦ καί Ἑμμανουήλ Πετράκη, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν πλῆθος κατασκευαστικῶν καί ἄλλων ὑπηρεσιῶν, ὑψηλῆς ποιότητος καί ἀξίας, ὡς ἐπίσης καί τούς ἐπιχειρηματίες κ.κ. Παῦλο Χανιωτάκη, Ἰωάννη Κακαουνάκη καί τούς ἀδελφούς Ἀντώνιο Πνευματικάκη καί Μιχαήλ Πνευματικάκη, πολύτιμους

ἀρωγούς καί εἰς τό ἔργο αὐτό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας. Εὐχαριστίες ἀρμόζουν καί σέ ἄλλα πρόσωπα πού προσέφεραν ἀμισθί καί μέ ἀγάπη τίς ὑπηρεσίες τους. Τόν μηχανικό κ. Νεκτάριο Ψαράκη διά τήν ἐκπόνηση τῆς μελέτης καί σχεδίων τοῦ Ναοῦ, τήν ἀρχιτέκοντα κα Νεκταρία Λαϊνάκη καί τόν μηχανικό κ. Ἀπόστολο Ἀνδρεάδη διά τήν ἀρωγή καί τίς χρήσιμες συμβουλές τους εἰς τήν διαμόρφωση τοῦ αὐλίου χώρου. Τούς τεχνίτες πού ἀμισθί ἐργάστηκαν καί προσέφεραν ὑλικά: Ἀδελφούς Βερυκάκη (Γεώργιο, Ἀντώνιο καί Νικόλαο) ἠλεκτρικές ἐγκαταστάσεις τοῦ Ναοῦ, ὡς καί τούς κ.κ. Κωνσταντῖνο Χριστοδουλάκη, Ἐλευθέριο Σταγάκη, Ἑμμανουήλ Κυρπίζο καί Σταυρουλιδάκη διά τίς ἀμισθί ὑπηρεσίες τους, ὡς καί τά δωρεάν κατασκευαστικά ὑλικά. Τήν κατασκευαστική ἐταιρεία Ὁμίλου Ἑταιρειῶν Βάβουλα πού ἀνέλαβε τό ἔργο, σά πρόσωπα τῶν παρισταμένων ἐκπροσώπων κ. Βάβουλα Ἰωάννη καί Χαριτάκη Δημητρίου, διά τήν ἀριότητα καί τήν συνέπεια παράδοσης τοῦ ἔργου, παρά τά ἀπρόβλεπτα καί ποικιλόμορφα ἐμπόδια πού προέκυψαν, ὡς ἐπίσης καί τόν Γενικό Διευθυντή τῶν Louis Hotels κ.Γεώργιο Διονυσίου διά τήν προσφορά πλήρους ἐξοπλισμοῦ τοῦ παρακείμενου κτιριακοῦ συγκροτήματος, ὁλόθυμα εὐχαριστοῦμε. Τόν Καθηγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Ἀγίας Τριάδας Σπαρμοῦ, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Νικάνωρα, ὡς καί τήν ἐκκλησιαστική τηλεόραση 4Ε καί τό διεθνές πρακτορεῖο ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων "ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ", εὐχαριστοῦμε διά τήν προθυμία κάλυψης τοῦ ἑόρτιου τριημέρου, ὡς ἐπίσης καί τούς Τηλεοπτικούς Σταθμούς MEGA TV καί Νέα Τηλεόραση Κρήτης διά τίς ἐκτενεῖς ἀναφορές. Τόν Αἰδεσ. Πρωτοπρ. π. Ἰγνάτιο Καλογεράκη, Γενικό Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, ὁ ὁποῖος μέ τήν εὐλογία τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου του, Σεβασμιωτάτου κ. Δημητρίου βρίσκεται ἀνάμεσά μας, μέχρι προτινός πρόσωπο παντελῶς ἄγνωστο σέ ἐμᾶς, ὅπου ὁ Ἅγιος ἔστειλε κοντά μας ἀπό τό ὄμορφο καί ἀκριτικό Κιλκίς καί ὁ ὁποῖος, μέ ἰδιαίτερο σέβας καί φροντίδα, ἐπιμελήθηκε τῆς παρασκευῆς τῶν ἱερῶν ἐγκαινίων, συνεπικουρουμένου ὑπό τοῦ κ. Ἑμμανουήλ Μποτωνάκη, συνεργάτου τῆς Μητροπόλεως μας, τόν κ. Ἀπόστολο Γαργαβάνη, γνωστό καί καταξιωμένο ἀγιογράφο ἀπό τίς Σέρρες, καί αὐτός πρόσωπο μέχρι προσφάτως μή οἰκεῖο σέ ἐμᾶς, ἔχοντας ὁ ἴδιος προσωπική ἐμπειρία θαυμαστῆς παρεμβά-

σεως τοῦ Ὁσίου, καθὼς σὴν προσπάθειά του νά τοποθετήσῃ ἀγιογραφία τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου σέ Ναό γλίστρησε καί ἔπεσε ἀπὸ σκαλωσιά ὕψους πολλῶν μέτρων πάνω σέ τραπέζι, χτυπώντας σέ σιδερένια κολωνάκια καί μαρμάρινα σκαλοπάτια καί, σύμφωνα μέ τούς ἰατρούς, τό λιγότερο πού ἔπρεπε νά τοῦ συμβεῖ θά ἦταν νά μείνῃ ἀνάπηρος, εὐχαριστοῦμε ἐπίσης διὰ τήν προσφορά τῆς ἐξαιρετικῆς ἀγιογραφίας τοῦ κατασάρκιου (κεντρικό κάλυμμα πού ἀμέσως μετὰ τὰ ἐγκαινία τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί παραμένει εἰς τό διηνεκές). Τίς ἐταιρεῖες Edf en Hellas (φωτοβολταϊκά) καί Narada (μπαταρίες) διὰ τήν ὑλοποίηση πρότασης ὁ Ναός αὐτός νά εἶναι ὁ πρῶτος στήν Ἑλλάδα μέ ἐνεργειακή αὐτονομία, (ἰδίαιτερα ἐπὶκαιρο εἰς τούς καιρούς μας), καθὼς μέ τήν ὁλοκλήρωσή του, διαθέτει ἐξοπλισμό αὐτόνομου ὑβριδικοῦ συστήματος πού εὐγενῶς προσέφεραν ἐπιπροσθέτως τόν κ. Ἐμμανουήλ Νικηφοράκη, διὰ τήν στήριξη καί βοήθειά του εἰς τό θέμα αὐτό. Τούς διακονητές τοῦ προσκυνήματος πού φυλάττουν τόν τόπο καί, μέ περισσὴ εὐλάβεια, ἐπιμελοῦνται καί φροντίζουν τό προσκύνημα. Τίς κες Χρυσάνθη Ἀποστολάκη καί Νίκη Τζανακάκη, ὡς καί τόν κ. Ἰωάννη Μασταμπαζάκη, ἐπιπροσθέτως δέ τίς κες Ἀργυρῶ Ποντικάκη καί Ἑφν Καρτάκη διὰ τήν πάντα πρόθυμη διακονία τους. Τούς Συλλόγους Γυναικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μας διὰ τίς ἀρχοντικές καί πλούσιες προσφορές τῆς ἀγάπης των, ὡς καί τήν διακονία φιλοξενίας τῶν πολυπληθῶν προσκυνητῶν τοῦ τριημέρου. Παράλειψις μεγίστη θά ἀποτελοῦσε ἡ μὴ εὐχαριστιακὴ ἀναφορά εἰς τόν ἐκλεκτό χορό τῶν Ψαλτῶν «Οἱ

ΚΡΗΤΕΣ ΜΑΪΣΤΟΡΕΣ» ἐξ Ἡρακλείου, πού τό ἐόρτιο αὐτό τριήμερο ἀποδίδουν τούς θεσπέσιους ὕμνους καί ᾠδές μέ τρόπο ἀριστοτεχνικό ὑπὸ τήν διεύθυνση τοῦ καταξιωμένου χοράρχου κ. Ἀντωνίου Πλαῖτη, Ἀρχοντος Ὑμνωδοῦ τῆς Α.τ.Χ.Μ.Ε.

Τόν Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελο ὡς καί τούς Κληρικούς μας Αἰδεσ. π. Ἐλευθέριο Τατέλο καί Ἱεροδιάκονο π. Ἐμμανουήλ Κυριακάκη, οἱ ὁποῖοι ἐπωμίστηκαν τήν διακονία καταγραφῆς τῶν 45.000 καί πλέον ὀνομάτων (ζώντων καί κεκοιμημένων), πού συνελέγησαν ὑπὸ τῶν Κληρικῶν μας καί τοποθετήθηκαν ἐντός τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, πρὸς μόνιμο καί διηνεκῇ μνημόνευση.

Κατακλείουμε τήν φτωχὴ αὐτὴ προσλαλιά μας, καλωσορίζοντας καί χαιρετίζοντας πάντας ὑμᾶς τούς εὐλαβεῖς προσκυνητές ἀπὸ ὅλη τήν Κρήτη καί ἀλλοῦ, πού τίς ἡμέρες αὐτές κατακλύζετε τό ἱερό αὐτό προσκύνημα, εὐχαριστώντας ὅσες Ἱερές Μητροπόλεις ὀργάνωσαν προσκυνήματα, ὡς καί ὅλους ἐσᾶς τούς φίλους τοῦ Ἁγίου μας πού, μέ χαρά, διαθέσατε πολὺ κόπο καί χρόνο προκειμένου νά χαριτωθεῖτε ἀπὸ τόν Ἅγιο, νά γίνετε μέτοχοι καί κοινωνοὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς πνευματικῆς χαρᾶς, βιώνοντας τήν ἐμπειρία τῆς πίστεώς μας, ἐμπειρία πού δέν ἀφορᾷ καταστάσεις τοῦ μέλλοντος ἀλλὰ καί τοῦ παρόντος, ἐπικαλούμενοι, ταπεινῶς, πρὸς πάντας ὑμᾶς τίς πρεσβεῖες καί ἱκεσίες τοῦ Ὁσίου μας, Νικηφόρου τοῦ Λεπρού.

ΟΜΙΛΙΑ

Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος
κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ κατὰ τὴν πρώτην θεία Λειτουργία μετὰ
τὰ Ἱερά Ἑγκαίνια τοῦ Ἱ. Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ
τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου τοῦ Λεπρού.
(Συρικάριον, Κυριακή, 4 Σεπτεμβρίου 2022)

Λκοῦμε συχνά γύρω μας κι ἐπαναλαμβάνου-
με κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι ὁ κόσμος χάλασε, ἡ
κοινωνία μας κατάντησε ζοῦγκλα. Ἀκόμη
ἰσχυρίζομαστε ὅτι γιὰ ὅλα τὰ κακά πού συμβαί-
νουν μέσα μας καὶ γύρω μας, φταίει ἡ κακὴ καὶ
βρώμικη κοινωνία μας. Ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι ἡ κοι-
νωνία δὲν εἶναι κάτι τό ἀπρόσωπο, δὲν εἶναι μιὰ
ἰδέα. Κι ἂν ἡ κοινωνία τὴν ἀποτελοῦμε ἐμεῖς οἱ
ἴδιοι. Κι ἂν ἡ κοινωνία μας εἶναι κακὴ σημαίνει
ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμαστε κακοὶ καὶ κάνουμε ὅτι
μποροῦμε, ὥστε κ' ἡ κοινωνία μας νά γίνει ἀκό-
μη χειρότερη. Ρίξτε π.χ. μιὰ ματιὰ σὸν τύπο καὶ
γενικά στὰ Μ.Μ.Ε. Τί προβάλουν; Τό καλὸ; Ὁχι
βέβαια. Ὁ,τι πιό κακὸ καὶ βρώμικο. Κι ἐδῶ εἶναι
τό παράδοξο: Ὅσο πιό πολὺ μιὰ ἐφημερίδα ἢ ἓνα
περιοδικό προβάλλει τό κακὸ, τόσο καὶ αὐξάνει ἡ
κυκλοφορία της. Καὶ ὅσο ἓνα κανάλι προβάλλει
τό βρώμικο, τόσο αὐξάνει καὶ ἡ ἀκροατικότη-
τά του. Κι ἐμεῖς εἴμαστε αὐτοὶ πού αὐξάνουμε τὴν
ἀκροατικότητα, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰ ἄλλα κατηγο-
ροῦμε τὴν κακὴ κοινωνία μας. Παντοῦ προβάλλ-
εται τό ἐγκλημα, ἡ ἀπάτη, ἡ βαρβαρότητα, ἡ βία.
Πρότυπα ζωῆς ἔγιναν ὁ ἀπατεῶνας, ὁ κλέφτης, ὁ
ἐγκληματίας, ὁ παλιάνθρωπος. Θαυμάζουμε τὸν
διάσημο, τὸν λεφτά, τὸν καταφερτζή, τὸν ἄνθρω-
πο πού ἀνεβαίνει ψηλά, ἔστω κι ἂν χρησιμοποιεῖ
ἀνήθικες καὶ ἀπάνθρωπες μεθόδους. Αὐτοὶ ἔχουν
γίνει τὰ πρότυπά μας καὶ αὐτὰ τὰ πρότυπα δεῖ-
χνουμε στὰ παιδιά μας.

Ἡ κοινωνία μας λοιπόν, δηλαδή ὅλοι μας
προβάλλουμε τό κακὸ. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ
ἄλλη κοινωνία, ἡ θεία κοινωνία, ἡ ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ, πού προβάλλει κάτι ἄλλο. Προβάλλει
τόν ΑΓΙΟ. Κάθε μέρα ἡ ἐκκλησία μας, ἀντίθετα μέ
τὴν κοινωνία μας, προβάλλει κάποιον, ἢ μᾶλλον
κάποιους ἁγίους καὶ μᾶς καλεῖ νά τούς πλησιά-
σουμε, νά τούς γνωρίσουμε καὶ νά πάρουμε μα-

θήματα ἀγιότητος.

Τί εἶναι ὅμως ἓνας ἅγιος καὶ γιατί τόν προ-
βάλλει ἡ ἐκκλησία μας; Πολλές φορές τὰ κριτή-
ριά μας δὲν εἶναι ἐκκλησιολογικά, γι' αὐτό πα-
ρατηροῦμε σέ πολλοὺς ἀνθρώπους μιὰ σύγχυση.
Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἔχουμε τὴν ἐντύπωση πὼς ἅγιος
εἶναι κάποιος μεγάλος ἄνθρωπος. Συγχέουμε
δηλαδή τὸν ἅγιο μέ τὸν μεγάλο, μέ τὸν ἄνθρωπο
δηλαδή πού ἔμεινε στὴν ἱστορία γιὰ τίς ἐπιτυχίες
του, τίς κατακτήσεις του, γιὰ τὴν ἔντονη προσω-
πικότητα καὶ παρουσία του. Ὅμως ὑπάρχει μεγάλ-
η διαφορὰ καὶ χάσμα μέγα. Ἄλλο ἅγιος, ἄλλο
μεγάλος. Ὁ ἅγιος εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινός
ἄνθρωπος. Δέν ἔχει νά κρύψει τίποτα, ἐνῶ ὁ με-
γάλος ἔχει νά κρύψει πολλὰ. Ὁ ἅγιος ὅσο κοντύ-

τερα κοιπάζεται, τόσο περισσότερο κερδίζει. Οί σπουδαίοι καί οί τρανοί τοῦ κόσμου τούτου δέν ἀνέχονται στό κοίταγμα ἀπό κοντά. Φανερώνουνε πράγματα πού τούς γκρεμίζουν ἀπό τά ψηλώματα πού στήσανε οί ἴδιοι γιά τόν ἑαυτό τους.

Οἱ ἅγιοι λοιπόν δέν εἶναι μεγάλοι; Γιά τά κριτήρια τοῦ κόσμου ὄχι. Γιά τήν ἐκκλησία ναί. Γιά τόν κόσμο μέγας σημαίνει τόν ἱκανό πού μπορεῖ νά συνθλίψει, νά πληγώσει, νά χτυπήσει τόν ἄλλο, νά πατήσει ἐπὶ πωμάτων γιά ν' ἀνέβει. Μέγας γιά τήν ἐκκλησία εἶναι ὁ ἅγιος, δηλαδή ὁ ἐλάχιστος, ὁ εὐαίσθητος, ὁ ταπεινός, ὁ πλημυρισμένος ἀπό ἀγάπη, πού δέχτηκε τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί εἶναι ἀνίκανος νά κάνει τό κακό στόν ἄλλον, ἀνίκανος νά πληγώσει καί ἱκανός νά ὑποφέρει, νά ὑπομένει, νά πεθαίνει αὐτός ἀπό ἀγάπη γιά νά ζοῦν, νά προκόβουν, νά χαίρονται οἱ ἄλλοι πού δέν ἔχουν μάθει νά βγαίνουν ἀπό τόν ἑαυτό τους, ἀπό τό καβουκὶ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ τους. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τούτου βλέπει τόν ἄλλον, τόν συνάνθρωπό του σάν ἐχθρό, σάν ἀνταγωνιστή. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ βλέπει τόν ἄλλο σάν ἀδελφόν του, σάν τή ζωή του. "Εἶδες τόν ἀδελφόν σου; Εἶδες Κύριον τόν Θεόν σου" θά μᾶς πεῖ ὁ ἀββᾶς Ἀγάθων. "Ενας μέγας φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς μας εἶπε τή φοβερή φράση: "Ὁ ἄλλος εἶναι ἡ κόλασή μου". Δηλαδή ὁ ἄλλος ἄνθρωπος εἶναι ἡ καταστροφή μου, ὁ ἐχθρός μου, ἡ πηγή τοῦ πόνου καί τῆς θλίψης μου. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἅγιος βλέπει διαφορετικά. Ὁ ἅγιος Νικηφόρος ἔβλεπε τόν ἄλλον καί καιρόταν. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι οἱ ἄρρωστοι καί μάλιστα οἱ ἀσθενεῖς μέ βαριές, πολύχρονες καί ἀθεράπευτες ἀσθένειες, γίνονται ἐγωκεντρικοί, μιλοῦν συνέχεια γιά τόν ἑαυτό τους, γιά τά δεινά τους, γιά τόν πόνο τους. Γι' αὐτό καί πολλές φορές γίνονται ἀπαιτητικοί καί κουραστικοί. Δέν συμβαίνει ὅμως κάτι τέτοιο μέ τούς ἁγίους. Ὁ Ἅγ. Νικηφόρος, ὅσο ἡ ἀρρώστια συνέχιζε τό καταστροφικό τῆς ἔργου, τόσο περισσότερο ἔλαμπε στό πρόσωπό του ἡ καλοσύνη. Διακονοῦσε τούς ἄλλους ἀρρώστους μέ ἀγάπη καί ἀγόγγυστα. Ὅταν στά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του εἶχε χάσει τό φῶς του καί ἀδυνατοῦσε νά αὐτοεξυπηρετεῖται καί πάλι δέν ἔχανε τήν καλοσύνη του. Ἔδινε παρηγοριά στούς ἄλλους ἀσθενεῖς, ἀλλά καί σέ ὅσους τόν πλησίαζαν. Μετέδιδε τή χαρά τοῦ Χριστοῦ, διηγεῖτο χαριτωμένα περιστατικά ἀπό τή ζωή τῶν ἁγίων, ἐνῶ ἡ προσευχή τοῦ Ἰησοῦ δέν ἔλειπε ἀπό τήν καρδιά καί τά

χείλη του. Πολλοί πήγαιναν γεμάτοι θλίψη καί ἀπόγνωση κι ἔφευγαν χαρούμενοι, γεμάτοι ἐλπίδα. Εἶναι ἀμέτρητοι οἱ ἄνθρωποι πού κοντά του βρῆκαν τήν πίστη καί τό κουράγιο νά σηκώσουν τό δικό τους σταυρό. Ὁ ἀδύναμος, ταλαιπωρημένος ἅγιος Νικηφόρος εἶχε γίνει μέ τήν ἀγάπη του ὁ ἱεραπόστολος τῶν λεπρῶν καί γιά κάθε ψυχή θλιβομένη καί καταπονημένη.

Ἀκόμη μέ τά κοσμικά μας κριτήρια νομίζουμε ὅτι ὁ ἅγιος εἶναι ὁ φτασμένος, ὁ πετυχημένος. Καί πάλι συγχέουμε τόν ἅγιο μέ τόν μέγας. Ὅλοι σήμερα θαυμάζουμε καί ζηλεύουμε τόν μέγας, δηλαδή αὐτόν πού ἔχει χρῆμα, ἀνέσεις, κατθέσεις, διπλώματα, θέσεις, ἀξιώματα, κοινωνική ἐπιφάνεια, δόξα. Ρίξτε ὅμως μία ματιά στόν ἅγιο Νικηφόρο. Τί σχέση εἶχε ὁ ἅγιος Νικηφόρος μέ ὅλα αὐτά; Πλοῦτος του ἦταν ἡ ἔσχατη πτωχεία. Ἄνεση ἡ κακοπάθεια. Θέση καί ἀξίωμά του ἦταν ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Δόξα του ἡ ταπείνωση καί ἡ περιφρόνηση ἀπό τούς μεγάλους. Μέ ἄλλα λόγια ἦταν ἕνας ἀποτυχημένος κοινωνικά, ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι πού γίνονταν θυσία καί ὁλοκαύτωμα γιά τούς ἄλλους.

Ἀκόμη ἔχουμε τήν ἐντύπωση ὅτι ἅγιος εἶναι ὁ ἀναμάρτητος, ὁ ἀλάθης. Κι ἐδῶ ὑπάρχει σύγχυση κριτηρίων. Οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου τούτου εἶναι, ἢ μᾶλλον κατάφεραν νά φαίνονται ἀλάθητοι, ἀναμάρτητοι, ἀτσαλάκωτοι. Σέ κάθε λάθος τους, σέ κάθε ἀποτυχία τους καταβάλλουν προσπάθεια γιά νά πείσουν τούς πάντες ὅτι αὐτό τό λάθος εἶναι τό σωστό. Φοβοῦνται τήν παραδοχή τοῦ λάθους, γιά νά μήν γκρεμιστεῖ τό εἶδωλό τους καί ἐκπέσουν στά μάτια τῶν ἄλλων. Γι' αὐτό καί ἀπομακρύνονται καί κρατοῦν ἀποστάσεις ἀσφαλείας ἀπό τούς ἄλλους. Ὁ ἅγιος ὅμως δέν φοβᾶται κάτι τέτοιο. Γνωρίζει πολύ καλά ὅτι ἅγιος δέν σημαίνει τόν ἀναμάρτητο, τόν ἀλάθητο, ἀλλά τόν μετανοοῦντα. Γι' αὐτό καί οἱ ἅγιοι δέν ντρέπονταν νά ἀποκαλύψουν τόν ἁμαρτωλό ἑαυτό τους, νά μιλήσουν γιά τίς πώσεις, τά πάθη, τά λάθη τους. Αὐτό ἔδινε κουράγιο στούς ἀδελφούς τους καί τούς ἔνωσε μεταξύ τους.

Ποιά μέθοδο χρησιμοποιοῦν οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου τούτου γιά νά φανοῦν τέλειοι, ἀναμάρτητοι, ἀλάθητοι, ἀτσαλάκωτοι; Τήν προπαγάνδα, τή διαφήμιση, τήν προβολή. Ὁλόκληρη ἐπιστήμη ἔχει γίνει ἡ προπαγάνδα. Μιά ἐπιστήμη ψέματος, ξεγαλάσματος, ἐξαπάτησης. Οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου τούτου δέν μποροῦν νά ἐπιβιώσουν καί νά

σταθούν ψηλά χωρίς την προπαγάνδα. 'Ο άγιος όμως δεν έχει ανάγκη ούτε τη διαφήμιση, ούτε την προπαγάνδα. 'Ο άγιος δίνει μαρτυρία, είναι μαρτυρία αλήθειας και ζωής. Και η προπαγάνδα απέχει από την μαρτυρία όσο ο ούρανός από τη γη, όσο τό ψέμα από την αλήθεια. Οί μεγάλοι του κόσμου τούτου διψούν την προβολή, επιδιώκουν με κάθε μέσο να προβληθούν, να φανούν, να διαφημιστούν, να είναι πανταχού παρόντες, να σκορπούν ψεύτικα χαμόγελα και ψεύτικες υποσχέσεις. 'Ο άγιος αντίθετα κρύβεται, μισεί την προβολή. Κι εδώ όμως λειτουργούν οί πνευματικοί νόμοι. Όσο ο άγιος κρύβεται, τόσο ο Θεός τον φανερώνει. Όσο ο άγιος ταπεινώνεται, τόσο ο Θεός τον υψώνει και τον δοξάζει.

Ποιός γνώριζε τόν άγιο Νικηφόρο τότε; Έκτός από ελάχιστες ψυχές που τόν αγάπησαν κι εκτίμησαν την αγιότητά του. Έζησε ο άγιος Νικηφόρος άγνωστος για τόν πολύ κόσμο, ξεχασμένος, ίσως και περιφρονημένος. Ήταν όμως πασίγνωστος στους αγγέλους και τούς άγιους. Έγραφε ο π. Θεοκλήτος Διονυσιάτης:

«Μέσα στόν αντιληπτικό σταθμό ζούσε ή άγιότης. 'Ο π. Νικηφόρος, ένας πάμπωχος μοναχός, λεπρός και τυφλός και σχεδόν παράλυτος. Και όμως τά σθησμένα του μάτια αστραποβολούσαν την όσιότητα και από τά τρεμάμενα χείλη του δεν έσβηνε τόν ούράνιο μενίδιαμα μέχρι την τελευταία του αναπνοή. Οί σύν άσθενείς του έβρισκαν πάντα κοντά του τό φώς τό ήλαρόν και οί υγιείς που τόν επισκέπονταν έπαιρναν υγείαν ψυχής από την ρωμαλαιοτητα του ψυχικού του κόσμου. 'Ο άγ. Νικηφόρος υπήρξε μία φωτεινή σελίδα για την έκκλησία του Χριστού, παρ' όλη την άπίστευτη άφάνειά του. Ήταν ένα χαμόγελο του ούρανού μέσα στή λέπρα της εποχής μας».

Τά μυστήρια του Θεού! Άγνωστες οί βουλές Του. «Τίς γάρ έγνω νούν Κυρίου; Ή τίς σύμβουλος αυτού έγινετο,» θά αναφωνήσει ο μέγας απόστολος Παύλος. Ή ζωή κοντά στόν Θεό κρύβει πολλές εκπλήξεις. 'Ο μικρός τότε Νικόλαος έφυγε στιγματισμένος από την πατρίδα του, από τό πατρικό σπίτι, τούς συγγενείς και φίλους. Δεν θά τούς ξανάβλεπε σωματικά. Ένας εξόριστος πάντα έχει την έλπίδα του γυρισμού. 'Ο Νικόλαος έφυγε δίχως αυτή την έλπίδα. Και ήρθε ή στιγμή που ξαναγύρισε. Όχι όπως έφυγε άσμος και διωγ-

μένος, αλλά μεταμορφωμένος, δοξασμένος. Σήμερα νοιώθουμε μεγάλη χαρά. 'Ο άγιος Νικηφόρος, απέκτησε τό δικό του σπίτι, τό δικό του ναό, όπου θά ύμνείται ο έν Τριάδι Θεός και θά τιμάται ο πιστός και αληθινός δοϋλος του άγ. Νικηφόρος. Γι' αυτό και ευχαριστούμε θερμά τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου και αγαπητό αδελφό κ. Άμφιλόχιο, καθώς και τούς συνεργάτες του, αλλά και τούς συμπατριώτες του άγίου για όλες τίς ενέργειες που προέβησαν για την άγιοκατάταξη του όσίου Νικηφόρου, αλλά και για τούς κόπους που υποβλήθηκαν ώστε ο άγιος νά αποκτήσει τό δικό του σπίτι. Είμαι σίγουρος πως ο τόπος αυτός θά εξελιχθεί σε μεγάλο προσκύνημα και θά γίνει ιατρείον παντοίων αρρωστημάτων.

Σεβασμιώτατοι άγιοι άρχιερείς, αγαπητοί συμπρεσβύτεροι και αγαπητοί αδελφοί.

'Ο είκοστός αιώνας ήταν ο αιώνας τών καταστροφών. 'Ο σύγχρονος άνθρωπος, υπερφίαλος και υπερόπτης, πίστεψε στή δύναμη, στόν Ύπεράνθρωπο, μέ αποτέλεσμα νά καταστρέψει τόν άνθρωπο. Έξόρισε τόν Θεό, έβαλε στή θέση του Θεού τόν έαυτό του και γεύθηκε τούς πικρούς καρπούς της άφροσύνης του.

'Ο Θεός όμως, παρά τίς ανοπίες μας, δεν μάς εγκαταλείπει. Ή παρουσία τών άγίων, αυτών τών ταπεινών και καταφρονημένων, είναι απόδειξη πως ο Θεός μάς αγαπάει. Και δόξα τῷ Θεῷ ή εποχή μας ανέδειξε πολλούς τέτοιους άγιους, όπως ο άγιος Νικηφόρος. Αυτοί οί ταπεινοί άγιοι σέκονται φάροι φωτεινοί και φωτίζουν τά σκοτάδια του κόσμου τούτου. Οί όπαδοί της θεωρίας του Ύπεράνθρωπου είχαν καταδικάσει αυτές τίς αδύναμες υπάρξεις. Δεν άξιζαν νά ζούν. Οί αδύναμοι και άρρωστοι έπρεπε νά εξαφανιστούν! Όμως, αυτοί οί αδύναμοι έγιναν στήριγμα του κόσμου. Για μία ακόμη φορά επιβεβαιώνεται ο λόγος του αποστόλου Παύλου:

«Τά μωρά του κόσμου εξέλέξατο ο Θεός ίνα τούς σοφούς καταισχύνη, και τά άσθενή του κόσμου εξέλέξατο ο Θεός ίνα καταισχύνη τά ίσχυρά, και τά άγενή του κόσμου και τά έξουθενημένα εξέλέξατο ο Θεός, και τά μή όντα, ίνα τά όντα καταργήση, όπως μή καυχήσται πάσα σάρξ ενώπιον του Θεού».

Ἑσπερινός Ἱερῶν Ἐγκαινίων (2 Σεπτεμβρίου 2022)

Τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν Ἱερῶν Ἐγκαινίων χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Πριγκηποννήσων κ.κ. Δημήτριος, συνευχομένων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν: Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, Μεγάρων καί Σαλαμίνος κ. Κωνσταντίνου, Ἱεραπύτνης καί Σητείας κ. Κυρίλλου, τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἀμφιλοχίου καί τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Εὐμενείας κ. Εἰρηναίου, Ἡγουμένου τῆς Ἱ. Πατριαρχικῆς Μονῆς Γουβερνέτου καί Κλαυδιουπόλεως κ. Ἰακώβου, Βοηθοῦ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων & Μεγάλης Βρετανίας κ. Νικήτα.

Τόν θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ.

Ὁρθρος Ἱερῶν Ἐγκαινίων (3 Σεπτεμβρίου 2022)

Τοῦ Ὁρθρου τῶν Ἱερῶν Ἐγκαινίων προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Πριγκηποννήσων κ.κ. Δημήτριος, συλλειτουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν: Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου, Γορτύνης καί Ἀρκαδίας κ. Μακαρίου, Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέου, Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνοῦ, Πέτρας καί Χερρονήσου κ. Γερασίμου, Ἱεραπύτνης καί Σητείας κ. Κυρίλλου, Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κ. Προδρόμου, τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἀμφιλοχίου καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Κλαυδιουπόλεως κ. Ἰακώβου, Βοηθοῦ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων & Μεγάλης Βρετανίας κ. Νικήτα.

Συνευχόμενοι: Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εὐγένιος καί οἱ Σεβ. Μητροπολίτες: Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων κ. Εἰρηναῖος, Μεγάρων καί Σαλαμίνας κ. Κωνσταντῖνος καί ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός, Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Πατριαρχικῆς Μονῆς Ἀγ. Τριάδος Τζαγκαρόλων.

Διακρίνεται ὁ Αἶδεσ. Πρωτοπρ. π. Ἰγνάτιος Καλογεράκης, Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτρ. Ἱ.Μ. Γουμένισσης, ὁ ὁποῖος μέ ἰδιαίτερο σέβας καί φροντίδα ἐπιμελήθηκε τῆς παρασκευῆς τῶν Ἱερῶν Ἐγκαινίων.

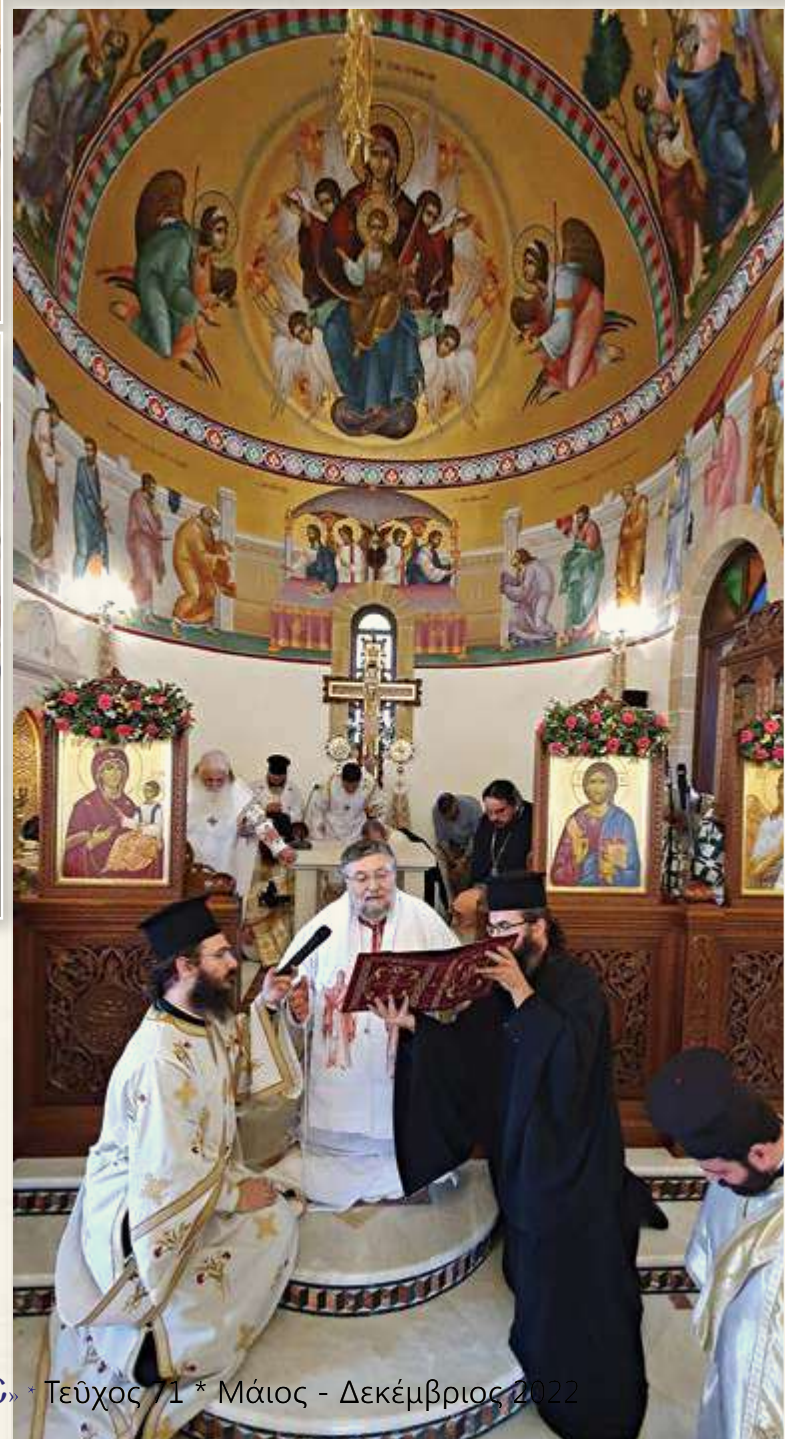

Θεία Λειτουργία τῶν Ἱερῶν Ἑγκαινίων (3 Σεπτεμβρίου 2022)

Τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Ἱερῶν Ἑγκαινίων προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Πριγκηποννήσων κ.κ. Δημήτριος, συλλειτουργοῦντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν: Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου, Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας κ. Μακαρίου, Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καὶ Βιάννου κ. Ἀνδρέου, Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνοῦ, Πέτρας καὶ Χερρονήσου κ. Γερασίμου, Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας κ. Κυρίλλου, Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Προδρόμου, τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἀμφιλοχίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κλαυδίουπόλεως κ. Ἰακώβου, Βοηθοῦ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων & Μεγάλης Βρετανίας κ. Νικήτα.

Συνευχομένοι: Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εὐγένιος καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίτες: Λάμπης, Συβρίτου καὶ Σφακίων κ. Εἰρηναῖος, Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος κ. Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός, Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Πατριαρχικῆς Μονῆς Ἀγ. Τριάδος Τζαγκαρόλων. Τόν θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Πριγκηποννήσων κ. Δημήτριος.

Τιμητικές διακρίσεις

Απενεμήθη καί ἡ ὑψίστη τιμητική διάκριση τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως (Σταυρός τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπτοῦ) σέ μεγάλους χορηγούς καί δωρητές. Πρόσωπα πού συνέβαλαν τά μέγιστα εἰς τήν δημιουργία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος:

1. Περιφερειάρχης Κρήτης
κ. Σταῦρος Ἀρναουτάκης
2. κ. Ἰάκωβος Χονδράκης
3. κ. Ἐμμανουήλ Σβουράκης
4. κ. Γεώργιος Λυμπεράκης
5. κ. Ἰωάννης Γελασάκης
6. κ. Ἀντώνιος Γελασάκης
7. κ. Στυλιανός Πετράκης

8. κ. Ἰωάννης Κακαουνάκης
9. κ. Ἀντώνιος Πνευματικάκης
10. κ. Μιχαήλ Πνευματικάκης
11. κ. Παῦλος Χανιωτάκης

Ἐκ παραδρομῆς καί ὥς θά ἔπρεπε δέν ἀπενεμήθη καί εἰς τόν κ. Ἐμμανουήλ Πετράκη.

Ἐγκαίνια παρακειμένου τοῦ Ἱ. Προσκυνημα-
τικοῦ Ναοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος ὑπό
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεγάρων καί
Σαλαμῖνος κ. Κωνσταντίνου

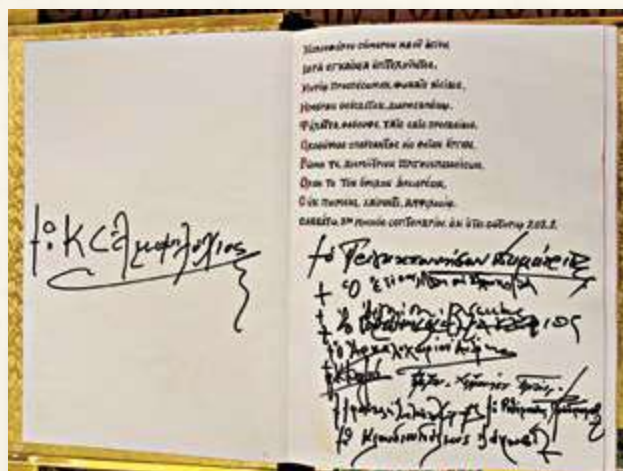

Ἱερὰ Ἀντιμύνησια

Εὐλογία Σεβ. Μητροπολίτου
Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἱερὸ Εὐαγγέλιο Ἑγκαινίων

Δέσις Σεβ. Μητροπολίτου Αὐστρίας κ. ΑΡΣΕΝΙΟΥ

1^η Θεία Λειτουργία μετά τὰ Ἱερὰ Ἑγκαίνια

Σεβασμός - τιμή στήν τελευταία ἐν ζωῇ
ἀνιψιά τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου,
κ. Γιαννούλα Μανδραμπαζάκη,
τό γένος Νικολακάκη,
κόρη τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὁσίου,
Σμαράγδας Νικολακάκη, τό γένος Τζανακάκη

